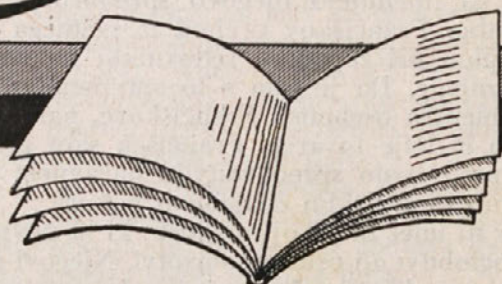

CVETO

XLVII.
LJUBLJANA

1930 - X.
OKTOBER

P. KRIZOSTOM:

Slava asiškega Serafina.

(Za praznik 4. oktobra.)

Od istoka do zatona
siplje žarke čudovite
tvojega svetništva krona.

Prestol tvoj je sama luč blesteča,
vse krog tebe polje
neizčrpnega božanstva sreča.

Iz srca ti rdeča roža klije.
Iz dlani ti lilije cveto.
Okrog glave pa ti solnce sije.

Nem si hodil skozi bežne dni.
Tiho si delil dobrote.
Zdaj pa okrog tebe vse kipi.

Majhen bil si tu med nami.
Zdaj pa dvignjen si visoko
v knežji veličini sami.

Bil si oče bednih, siromakov —
sam najbolj ubog.
Zdaj si kralj najslavnejših junakov.

Kakor Kristus si po svetu hodil,
čist kot lilija na polju.
H Kristusu si brate čiste vodil. —

Srca vdanih ti otrok
naj napolni blagoslov
tvojih prebodenih rok!

Francišek in evangelij.

Učenci sv. Frančiška govorijo o nekem preobratu v življenju svojega učenika in ga imenujejo njegovo spreobrnjenje. Pod tem razumejo navadno Frančiškov prehod iz svetnega v ascetično življenje. Kakor so sploh pri zapadnih redovnikih imenovali vstop v redovni stan spreobrnjenje. Da je bila s to spremembo poklica zvezana tudi temeljita sprememba osebnosti Frančiškove, nam jasno pripoveduje Tomaž Čelano in trije tovariši. Francišek sam gre tako daleč, da imenuje življenje pred svojo spreobrnitvijo naravnost pregrešno v nasprotju s poznejšim evangelijskim življenjem pokore.

Sicer nikakor ni imel za seboj mladosti, ki bi povprečnega človeka nagibala k večji poglobitvi ali celo preobrnitvi. Njegovi grehi so bili preveč svetno mišljenje in dejanje. Njegova vesela narava je kar prekipevala nebrzdane razposajenosti in zdrave mladostne sile. Srce in domišljija sta bila napolnjena s spevi potujočega trubadurja, z rajalnimi spevi, z basnimi in ljubavnimi pesmi trubadurja.

Posebno je ljubil pohode s petjem po ulicah, on kot prvi med zlato mladino svojega rojstnega mesta in rad je imel, če so ga proslavljali kralja mladine, nosil je rad bogata oblačila in svojim tovarišem je rad prirejal dragocene pojedine. To so bile napake njegove mladostne pomladi, o kateri bo pozneje povedal: „Ko sem bil še v grehih...“

In celo na tej senčni strani so sončne poteze, ki so radi njegove naravne nadarjenosti in nadnaravne milosti dajale znake poznejšega evangelijskega poklica.

V prvi vrsti njegova neskaljena čistost.

Njegovi najzaupnejši tovariši pričajo o njem: „Bil je takorekoč od narave in radi njegove prirčne odločitve plemenit v mišljenju in besedi. Nikomur ni povedal kake žaljive ali nespodobne besede. Kakor je bil samovoljen in razposajen mladenič, je vendar imel načelo nikdar odgovarjati na nesramno govorjenje. Zato so ga spoštovali po vsej okolici in vsi ki so ga poznali, so rekli, da bo iz njega še nekaj velikega.“ „Nikjer ni znakov, ki bi motili njegovo življenje v tej dobi s prekršitvijo vesti.“

K temu pa pride njegovo omalovaževanje bogastva. Kot sin veletrgovca z blagom, Petra Bernardona, je bil Francišek rojen in vzgojen v bogatem razkošju. Kot dorasel mladenič se je sam z mnogo obetajočim uspehom udeleževal v očetovi trgovini. Edino eno netrговsko lastnost je imel, tako pravi Tomaž Čelano, da je bil preradodaren in razsipen: „Prvi je bil pri šali, smehu, porednosti in brezplodnem govorjenju, pri pesmih, v mehkuznih in plapujočih oblekah, ker je bil zelo bogat. Nikakor grabežljiv, ampak razsipen, ni kopičil denarja, ampak raztrosil je bogastvo, sicer previden trgovec, poleg tega pa je radodarno razdal bogastvo.“ Z obema rokama je metal denar zase in svoje prijatelje, za reveže in trpine. Velikokrat so ga morali stariši opominjati, da porablja toliko in tako lahkomišljeno, kakor da ni sin trgovca ampak velikega kneza.

Končno mu je bil lasten viteški čut. Življenjepisci vedno to poudarjajo. Že njegova zgoraj omenjena radodarnost do nezmernosti je bila pravzaprav viteška poteza. In tudi njegovo prvačenje, katerega so mu njegovi sodobniki pri svojih mladostnih praznovanjih prav radi prepuščali in kar mu je tudi ugaialo, kažejo na viteštvo s svojim stremljenjem po odlikovanju in časti. Viteški je bil tudi prav posebej nepremagljiv

nagon komaj doraslega Frančiška za vojaške čine, ki zahtevajo ogromno napora in izpostavljajo kri in življenje. Že kot dvajsetletni se je udeležil divje vojske med Asisijem in Perudžio, v kateri je bil on in mnogo njegovih sobojevnikov ujet. V ujetništvu je presegal s svojim viteškim junaštvom vse svoje sodruge v trpljenju. Medtem, ko so oni radi celoletne ječe vsi pobiti, ne izgubi Frančišek niti za trenutek svoje vedrosti, da celo roga se ječi in verigam. In ko ga soujetniki radi tega karajo, jim veselo odvrne: „Kaj pa hočete? Imam vzrok biti vesel: mene bodo še po celem svetu za svetnika častili!“ Njegovemu ljubeznivemu viteškemu čutu se tudi vedno posreči ujetnike razvedriti, neredne naučiti reda in izbruhe prepira z mirno besedo poravnati.

Brez dvoma so te tri lastnosti značaja: čistost, omalevazjevanje bogastva ter viteški značaj usposobile mladega Frančiška za tisti evangelijski poklic, ki predpostavlja čistost srca, ki zahteva ločitev od vsega posvetnega in je tega zmožna samo junaška duša.

Seveda, preden se je mogel Frančišek temu poklicu približati, je moral odstraniti dve veliki oviri: njegovo nagnjenje k svetnemu razveseljevanju in k svetnemu viteštvu. Kmalu bomo videli, kako je Kristus Frančiškovo viteški vzor preobrnil v duhovno viteštvo. Ako hočemo orisati duhovno sliko njegove spreobrnitve, moramo omeniti, kako je pod vplivom milosti tudi usahnilo njegovo nagnenje k praznemu razveseljevanju.

Pravzaprav njegov duševni naval ni mogel nasititi tako sijajno nadarjene osebnosti Frančiškove. Življenjska resnoba, ki se je pridružila med ujetništvom njegovi veseli naravi, si je priborila svoje pravice. Kmalu se je pridružila dolgotrajna bolezen, ki je Frančiška telesno in duševno pretresla. Ko je končno vendar-le zopet ozdravil, — bilo je to nekako v triindvajsetem letu njegove starosti, — in je prvič, opirajoč se na palico, zapustil domačo hišo, je svet izgubil v njem svoj prejšnji mik. Ne lepota polja in vinogradov, ne blesk pokrajine, ki ga je obdajala, niso mogle ganiti njegovega srca. Vse mu je bilo tako spremenjeno, ker se je v njem samem zgodila velika sprememba.

Bil je močno začuden radi te spremembe in brž ko so se njegove moči vsaj nekoliko povračale, se je potrudil ubežati roki božji. V njegovi glavi je kar vrelo samih svetnih načrtov in kmalu potem je odpotoval v Apulijo na razveseljevanje. Toda čim dalje je jahal, tem bolj je postajal zamišljen. Komaj je prišel iz Spoleta, mu je Bog dal navdih, da se vrne v Asiz in tam mu bo ukazano, kaj ima storiti. Božje povelje je bilo tako jasno, da se je takoj vrnil.

Ko je bil zopet doma, so njegovi prijatelji silili v njega, naj priredi zopet veselico med mladimi. Nerač se je udal. Kakor prej tolikokrat, tako so tudi sedaj po obilni večerji pevajoči šli po Asizu. Frančišek je držal v roki žezlo kralja mladine, toda sledil jim je od daleč in je bil molčeč ter vase zatopljen. Nenadoma ga Bog obišče in ga napolni s tako duševno sladkostjo, da je izgubil zavest za stvari okoli sebe in ni mogel govoriti niti naprej iti.

Od te ure je postajal vedno bolj zamišljen in globok. Gnus je imel pred samim seboj in pred vsem, kar je doslej ljubil. Seveda je šlo to polagoma, ker še ni bil popolnoma prost nečimernosti tega sveta. Toda odmikal se je svetu in njegovim pustolovščinam, iskal je družbo z Bogom ter je vsak dan pohajal v neko samotno votlino zunaj mesta ter tam molil, čutil je nepremagljivo silo in bil je napolnjen božanske sladkosti. Pri tem pa je toliko trpel, ker si o svojem poklicu ni mogel priti do jasno-

sti. Misel za mislijo, načrti za načrti so mu vstajali v duši in so razburkale njegovo notranjost, jih je razmišljal, jim pritrdil ali jih je zavračal. Gorel je navdušenja in svetih naklepov za bodočnost in ničmanj žgočega kesanja nad preteklim življenjem. Vedel je, da se mora svetu popolnoma odpovedati in sebe popolnoma posvetiti božji službi. To pa je bilo tudi vse.

Nekoč, — bil je ravno 25 let star, — ko je ravno božje usmiljenje zopet prav zaupno klical, mu je Bog vendar pokazal, kaj mora storiti.

Radi tega se je tako vzradostil, da notranje ganjenosti ni mogel več prikrivati. Govoril je sicer samo v podobah o svoji sreči, tako da so ljudje mislili, da o kakem bogatem zakladu sanja, katerega je upal najti, ali pa misli dobiti kako nevesto. Ob takih prilikah je navadno odgovoril: „Da, da! Vzel si bom nevesto, tako imenitno, tako bogato in tako lepo, kakor ni nobena!“ „In v resnici,“ pravi Tomaž Čelano, „je red, kateremu se je posvetil, tista brezmadežna nevesta, katero je s takim hrepenenjem iskal. Ni čuda, da se je v njem izpopolnjeval evangelijski poklic, v njem, ki je bil določen, da postane služabnik evangelija v veri in resnici.“

Temeljne poteze svojega bodočega poklica je sedaj jasno videl pred seboj. Kako jih naj razlaga in uresniči, to mu je bila zaenkrat uganka. Še cela tri leta so morala preiti, preden mu je postalo vse jasno. Med tem se je Frančišek neumorno trudil, da to, kar mu je že bilo razodeto s popolno ločitvijo od vsega svetnega pretvori v dejanje in vsako novo razsvetljenje sproti skrbno porabi, tako da se približa poklicu, ki mu ga je Bog dal. Razvojne stopnje, katere je v naslednjih letih prehodil, obširno opisujejo najstarejši življenjepisci takole:

„Gospod je mene, brata Frančiška navdihnil, da naj začnem pokoro delati. Kajti ko sem bil še v grehah, mi je bilo zoperno gledati gobavce. Toda Gospod me je peljal med nje in sem jim izkazoval usmiljenje. In ko sem od njih šel, se mi je to, kar mi je bilo prej grenko, spremenilo v dušno in telesno sladkost. In potem sem še malo počakal in sem zapustil svet. In Gospod mi je dal tako vero v cerkvah, da sem priprosto molil in govoril: „Molimo te, o najsvetejši Gospod Jezus Kristus, tukaj in po vseh Tvojih cerkvah, ki so na vsem svetu in Te blagoslovljamo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil!“

„In potem mi je Gospod dal in mi še daje tako veliko vero v duhovnike, ki živijo po načinu svete rimske cerkve, radi njihovega posvečenja, da bi kljub temu če bi me preganjali, k njim se zatekal.“

„In potem ko mi je Gospod dal brate, mi ni nihče rekel, kaj naj delam. Ampak Najvišji mi je razodel, da naj živim po načinu svetega evangelija. In sem dal z malimi besedami ter preprosto napisati in gospod papež mi je potrdil.“

Preprosto in enostavno oriše tukaj Frančišek razvoj novega človeka. Njegovo prirojeno usmiljenje se spremeni pod božjim vodstvom v junaško dejanje ljubezni. To junaško dejanje ljubezni napram gobavcem pelje k poglobitvi v notranjost njegovega celotnega verskega življenja, ki se na zunaj javlja kot otroško preprosto spoštovanje in uslužnost napram cerkvam, duhovnikom in najsvetejšemu oltarskemu Zakramentu. Verska poglobitev na znotraj pa ima pod božjim vodstvom v Frančišku svoj višek, da je postavil svoj red na podlago popolnosti, na sveti evangelij Zveličarja.

24. februarja je bilo, leta 1209 (1208?), ko je bil pri Porciunkuli med mašo slišal pri evangeliju, kako je Gospod razposlal apostole pridigati. Nato mu je duhovnik na njegovo prošnjo evangelij natančno razložil. Ko mu je ta po vrsti vse razjasnil in je slišal, da učenec Kristusov ne

sme posedati ne zlata, ne srebra, ne bakra, tudi ne žepa, ne torbe, ne popotne palice, ne čevljev, da, dveh oblek ne sme s seboj nositi, ampak naj naznanja Kraljestvo božje in pokoro, se je v duhu razveselil ter zaklical: „To je, kar hočem, to je, kar iščem, to želim iz celega srca storiti!“ Takoj je vrgel čevlje raz sebe, vrgel palico, katero je v rokah držal, proč ter je mesto usnjatega pasu vzel vrv in si je napravil iz najbolj surovega blaga obleko ter nanjo naslikal križ. „Kajti,“ tako piše življenjepisec, „on ni bil gluha poslušalec evangelija, ampak je vse ohranil v spominu, kar je slišal ter je skrbel to tudi po črki izpolnjevati.“

P. MODEST:

Po Frančiškovih stopinjah.

X. Na izletu.

Ako si pokličemo v spomin nekatere dogodke iz leta 1913., se razgrne pred našimi duhovnimi očmi ljubezniva slika, ki nam jasno kaže, kako je bilo ime p. Lina globoko in močno ukoreninjeno v tisoč in tisoč srcih; kako je bilo poznano in češčeno na severu in jugu, na vzhodu in zapadu njegove ožje domovine; kako je nebrojna množica njegovih varovancev — pa naj so bili stari ali mladi, bogati ali ubogi, pošteni ali malopridni — z vnelo razširjala povest o njegovi dejavni ljubezni. Spomnimo se torej na izlet v kraje, kjer se je rodil in umrl sloviti italijanski skadatelj Josip Verdi, v zgodovinski Busseto in Sant Agata.

Ker je bil ta izlet zamišljen kot nekako plačilo dvema stotinama dečkov, ki so se vzgajali v zavetišču parmske kartuzije — kako bi bilo mogoče, da se ga ne bi bil udeležil tudi on, ki je opravljal med njimi službo duhovnega voditelja? Da, saj je bila vprav osebna zasluga p. Lina, da je vsa velika izletniška družba ob svojem prihodu našla pogrnjeno mizo v obednici frančiškanskega samostana v Busseto.

Tja so se vozili hitro in mirno, pot nazaj pa je bila počasna in skromnosti p. Lina nič kaj prijetna. Vest, da se p. Lin vozi s svojimi gojenci v posebnem vlaku, se je kakor blisk razširila po vsej okolici. Na kolodvorih je kar mrgolelo njegovih častilcev, odigrali so se ganljivi prizori tako, da je imel vlak dveurno zamudo. Cela tista proga je bila dolga približno štirideset kilometrov in vožnja je trajala navadno tri ure, tedaj pa so jih potrebovali pet.

Na vsaki postaji se je zbrala množica ljudi, ki je željno pričakovala, da po dolgem času zopet vidi p. Lina, da ga pozdravi, ali da to znamenito osebnost vsaj enkrat v življenju vidi iz obličja v obličje. Ko so pri oknu železniškega voza ugledali izrazite poteze njegovega bledega obraza, ni bilo ne konca ne kraja veselega mahanja in navdušenega pozdravljanja. Vsi so mu imeli kaj pošepetati na uho: kako veselo novico, kako zaupno naročilo, kako tajno skrivnost. Lokomotiva je puhala in piskala, dajala znamenje za odhod, pozdravljanja pa le ni hotelo biti konec; le s težavo se je vlak premaknil, množica pa je solznih oči zrla za odhajajočim...

Vlak obstane. Izmed množice se prerine do p. Lina mlada gospa, držeč v naročju ljubko majhno deklico, staro kakih pet let. Zareča srečnega veselja jo dvigne, hvaležno pogleda redovnika in kliče s tresočim glasom: „Tu je ona, p. Lin, ogledajte si sedaj deklico!“

P. Lin premišlja, se spominja.

„Tu je ona, pogledajte, kako je zrastle. Ona je vsa naša sreča. Hvala, tisočkrat hvala za vse, kar ste za nas storili.“

To je bil veseli konec žalostne predigre: plačilo skoraj štiriletnih naporov!

Mož te mlade žene je bil razočaran, ker mu ona ni mogla podariti lastnega otroka. Nameraval jo je popolnoma zapustiti. V svoji bolesti si je iskal razvedrila, ki je bilo dvomljive vrednosti. Zapuščena žena pa je doma medlela in prepadala.

Padla ji je v glavo srečna misel, da je vso svojo nesrečo zaupala p. Linu. Ta je v trenutku pregledal ves položaj.

Ravno takrat so ga mučile skrbi, kako bi v varno zavetje spravil nekega otroka, ki ga je nezakonska mati zapustila in zavrгла. Pred očmi mu je takoj zablestela iskrica nove sreče, ki bo v bodoče mogla sedanje gorje obeh koncev spremeniti v veselo sožitje.

Nedolžni otrok je prišel, da izpolni praznoto, ki je ločila oba sosroga. Postane naj vez, ki ju bo znova iskreno družila; središče, kjer se bo zopet našla ljubezen obeh razdvojenih src.

Prva je bila žena nanovo poživljena, saj je imela toliko materinskih skrbi, ki so ji bile dotedaj čisto neznane. Tudi mož se je polagoma bolj in bolj približeval domu, vedno bolj ljubil družinsko življenje in se končno popolnoma spreobrnil. Kjer je nekoč medsebojno nezaupanje in ledena mrzlota razjedala srca, tam so zaveli sedaj topli vetrovi in se oglasile pesmi, naznanjajoče novo pomlad.

Da, za p. Lina ime oče ni bil noben prazen odmev. Za očeta, kakor tudi za vzgojitelja je bil rojen. Iz duhovnega očetovstva je v svoji dejavni, nikdar počivajoči ljubezni rasel v svetniški sijaj.

Tako velik nagon, izkazovati očetovsko skrb zapuščenim sirotam, je bil v njem, da je dva mladeniča, ki so jih ravno odpustili iz zavetišča, sprejel kot svoja sinova pod svojo ubožno streho. Z njima je delil svoj vsakdanji kruh, uglasil jima je pot njunega življenjskega poklica, branil ju je v vseh nevarnostih, čuječ je zrl na nju celo življenje.

Danes živita oba pošteno od svojega lastnega dela. Prvi je izurjen in več rokodelc, drugi pa marljiv ljudsko-šolski učitelj.

Nekdo je imel priliko, da se je dalje časa razgovarjal s tem rokodelcem. Samo z globoko ginjenostjo je mogel govoriti o svojem velikem dobrotniku: kako je vedno sam skrbel za svoja varovanca, kako ni nikdar dovolil, da bi smela izostati od dela; prvi je moral v šolo, drugi pa v delavnico. Kako je vedno sam pripravil in pogrnil mizo in po končanem obedu zopet pospravil. Kako je postelje postiljal, umazano perilo pral, raztrgano obleko krpal, kratko — kako je popolnoma vse on sam uredil in oskrbel. Prava rodna mati bi pri vsej svoji skrbnosti ne mogla več in bolje izvršiti, kakor je izvršil on.

Poleg tega je imel še druge družine, ki so bile navezane nanj kakor na svojega rednika. Krog teh družin se je širil in širil, kakor daleč je segalo uboštvo v skrite koticke njegovega mesta.

Ako mu je bilo potem kedaj dano, da se je za kratke trenutke poslovil od te velike družine in se zvečer skril v svojo borno celico — kako bogato plačilo je bilo to za njegove trudapolne dneve!

Pogosto ni mogel drugega, kakor da je vsled prevelike utrujenosti tiho sedel za mizo, toda njegovo obličje je žarelo notranje sreče in blažene zadovoljnosti. To se mu je pripetilo včasih tudi med otroci. Ti pa so kmalu uganili njegovo skrivnost in skušali so jo izvabiti iz njega.

„Pater, danes se vam je zopet nekaj lepega posrečilo! Nikar ne tajite, raje priznajte... Koliko stavimo?... Saj se vam pozna!“

Ni bilo dolgo in pripovedoval jim je ognjevito, bil je srečen in tu in tam ganjen do solz.

Kdo ve — če očetovski duh p. Lina morda ne čuje še dandanes nad glavami svojih ljubljencev, kakor velika zvezda — znamenje velike moči.

P. P. Rubens.

Sv. Francišek.

P. ROMAN:

Na potih brezdomca.

Povest delavca.

Naš Blaž je prostodušno povedal, da bi rad govoril z onim gospodom, ki se je danes v jutro pripeljal in da mu je dotični gospod samo naročil, naj se pri njem tu v samostanu oglasi. Imena pa da res ne ve.

No, nič ne de, gospod pater že ve, čemu ga je naročil in da se bosta že pomenila.

Vratar je Blaža spremljal po nekoliko temnem hodniku mimo stopnišča in ga nato privedel pred precej velika vrata, jih odprl, opozoril Blaža, da je tu za stopnjo nižje in Blaž se je nahajal v samostanskem refektoriju — obednici.

Vratar ga je vsega začudenega vedel dalje mimo prvih miz in tam pokazal na enega v krogu patrov ter rekel: P. Evgen — ta-le gospod bi rad z Vami govoril — in nato je odšel, pustivši našega Blaža v nenavadni družbi.

Blaž je danes jecljal in celo rdečica ga je prevzela, ko so ga spodje prijazno posadili med se in mu ponudili kupico vina in čašo kave kot je v Porenju navada.

Nato se je pričelo vpraševanje sem in tja. Odkod je, kaj dela, in Blaž se je obratno zanimal za samostan, za slike in tudi za glavni oltar v cerkvi, ki je fino rezbarsko delo v prelepem gotičnem slogu.

Povedali so mu, da je to delo nekega frančiškanskega brata-mizarja in da imajo skoro iz vsake stroke brate-obrtnike, ki se prav v samostanu izpopolnijo do neke dovršenosti, seveda če imajo za to res veselje.

Blaž je strmel. Slike o samostanskem življenju, kakor jih je zanimal iz svojega socialističnega „katekizma“, so bile dokaj drugačne. Toda laž to ne more biti. Saj vendar vidi na lastne oči.

Bil je ves vznemirjen in komaj je čakal, da bo zopet sam s tem čudovitim človekom, ki mu je tekom nekaj ur, odkar ga je poznal odprl nov svet. Želel je sam zase slišati tisti glas, ki ga je opajal, hotel je govoriti z njim o vsem tem, kar je videl in slišal. Čutil je, da se nekaj v njegovem življenju ruši, nekaj pada, istočasno pa nekaj skrivnostnega, nepoznanega, neslutnega v njem raste.

Naposled so se dvignili izza mize. Blaž je pogledal na uro: neverjetno, minila je cela ura in vendar je komaj prisedel.

P. Evgen mu je velel, naj nekoliko počaka na hodniku, da takoj pride. Blaž si je medtem ogledoval slike, ki so visele med vrati posameznih celic.

Nato sta odšla. Sprva so bile ulice bolj mirne, ker leži Sv. Ulrika ulica nekoliko vstran od centra mesta. Besede so padale, toda brez ognja v rahli zadregi. Toda Blaž je vedel, kako so dragocene te ure, ki se morda nikoli več ne povrnejo in je pričel staviti vprašanje za vprašanjem.

„Koliko časa ste že v samostanu? Ali ste srečni in zakaj ste šli? In kaj sedaj delate. Namreč ne izgledate, kakor da bi roke križem držali. Že obraz sam mi je to povedal.“

P. Evgen je obstal, nehoti tudi Blaž, in ga pogledal nekaj hipov globoko v oči. Blaž jih ni povetil, pač pa je pred tem zagonetnim pogledom, da, tisti dan že v drugič, prebledel in zopet zardel.

„Veliko vprašujete, mladi mož, in ni moja navada gostu — pa vendarle tujcu, razkladati stvari srca. Te spe globoko in zadnjega odgovora na marsikatero vprašanje na zemlji ni. Če tega še niste vedeli, od danes veste. Zdi se mi pa, da Vi ne vprašujete iz radovednosti, nekaj vas sili, kaj, tega ne veste niti Vi, niti jaz. Zakaj močno se mi zdi, da ste danes prvič govorili prosto in od blizu kot človek s človekom, z duhovniki. Zato vaša mrzlična vprašanja.“

Blaž ga je strme pogledal in obmolnil. Ali ta človek bere njegovo notranjost? Ali je to sam kakorkoli mimogrede izrazil? Ne, ne more se spomniti.

„In zato, ker sami ne veste, zakaj vprašujete in gotovo ne iz radovednosti,“ je povzel P. Egen besedo, „Vam odgovarjam.“

Koliko časa sem že v samostanu. Malone dvajset let. Nekoliko veliko se Vam zdi za mojo starost, tako berem iz Vaših oči. No, to ni

bistveno. In če sem srečen — da, to je vprašanje, ki strašno zanima vse svetne ljudi, zlasti one, ki so v cvetu mladosti in na prelomu let.

„Srečen“ — tu mu je glas postal komaj slišno zamolkel — kaj se to pravi srečen? Mogoče mislite, če sem miren, če sem zadovoljen. Odgovoriti in taka in podobna vprašanja, je silno kočljiva stvar. Zakaj človek, ki misli, nikoli ni povsem miren, človek, ki ima še načrte, nikoli ni povsem zadovoljen. To je že sveti Avguštin jasno in točno povedal.

Da pač, v meni je neko zadovoljstvo, da delam za stvar, ki ni od danes do jutri, včasih sicer navidežno neuspešna, tako skromna, v ozadje postavljena — v resnici kljubuje vsakemu času. In še to, da sem odmaknjen od nestrpnega vrvenja sveta. Nekoč me je to velikó stalo — ampak čemu Vam to pripovedujem. Ne zanima Vas in ne morete razumeti.

Blaž še nikoli ni poslušal človeka tako napeto...

Hotel je odgovoriti, toda medtem sta prišla do ponosne katedrale, do tega prekrasnega gotičnega doma, iz tisoč in tisoč kamenov, grajenega od stotisoč rok.

P. Evgen je pričel razlagati. Koraki so odmevali po marmornatih tleh, tu in tam se je beseda ujela nekam v kot, ves teman in zasenčen. Sicer pa je bila razlaga stvarna, mirna, skoro odsekana. Prišla sta do oltarja „Treh modrih kraljev“. Slika, umetniško delo Štefana Lochnerja, je p. Evgena zadržala nenavadno dolgo. Naš Blaž je po svoji navadi vprašal to in ono in je strme gledal v tega moža-meniha, ki ga je opozarjal z nenavadno preprostostjo na stvari, na posamezne malenkosti, ki so po njegovih besedah oživele, dobile posebno pomembnost in postale na moč zanimive.

Prišla sta do stranskega oltarja, kjer se nahaja sv. Rešnje Telo, zakaj v velikih katedralah je oltar z Najsvetejšim vedno ob strani. Blaž še ni videl tako lepe slike. Globoko sklonjena glava, telo usločeno nad marmornato ograjo, in ta postava! Visoka in vendar tako v izraziti ponižnosti poduhovljena. Blaža se je polastilo ganotje. In sam je pokleknil in molil kot že dolgo ne v svojem mladem življenju.

Brez besede sta nato odšla proti velikemu izhodu, kjer se v kotu nahaja vhod v zvonika, ki sta posebnost zase. Visoka sta 160 m in krasno izrezljana iz samega kamena. Pri vrhnjih linah pa je prelep razgled po mestu. Vse je pred teboj razprostrto, vse mesto, ki je spodaj tako šumno in bučno, zdi se ti tu zgoraj tako spokočno in mirno. Ljudje so pičice, hiše so hišice, široke ceste stezice. Skratka, pogled od zgoraj navzdol vse lice mesta predružači in preobličti.

Prav to misel je povzel P. Evgen in Blažu dejal: „Poglejte, kako se vse drugače vidi in tako je tudi z življenjem, s takozvano srečo in ostalimi zemeljskimi dobrinami. Vse je strašno blizu in zahtevajoče, dokler je človek globoko v vsakdanjosti življenja, če pa obrne pogled navzgor in iz teh jasnih višin motri in zre življenje, postane lice vse drugačno. In v tem je veliko opravičilo in veliki zagovor našega življenja.

Izenada je Blaž vprašal: „In kako človek najde pot v to čudežno deželo? Kako naj spozna? Kako sme prestopiti v ta svet, ki je ves drugičen kot je svet zunaj?“

P. Evgen se je nasmehnil. „O tem, dragi prijatelj; je reči samo to, da so božja pota čisto svojevrstna in vsakemu človeku drugačno pesem pojo. Kakšno Vam, ne vem. Meni moja — mogoče ni vsa sladka in božajoča, ampak meni odgovarjajoča. To človek seveda šele pozno uvidi...

Sicer pa, da ne pozabiva glavnega namena. Tu pred Vami je mesto. Ima bogato zgodovino, ki sega nazaj v rimske čase. Toda to bi bilo preobsežno o tem govoriti, pač pa Vas bo zanimalo to, da so v mestu cerkve stare malone tisoč let. Tam-le vidite sv. Gereona — notranjščino si morate ogledati, vse je v zlatu in sijaju onega časa, bolj v sredini je cerkev sv. Marije na kapitolu — stara bazilika, zidana pred devetsto leti in ima še znamenito kripto pod zemljo. Tam-le onile stolpiček spada ljubki cerkvi sv. Uršule — saj gotovo poznate ono svetniško legendo o njej in njenih tovarišicah. Ondi zopet cerkev dvanajstih apostolov. P. Evgen se je razgrel, beseda mu je tekla gladko, kajpada Blaž še daleč ni vsega razumel, ker so bili to odlomki iz zgodovine, umetnosti, legende — samo in komaj rahlo orisano.

Ampak užitek je bil gledati ga, poslušati ta glas in videti to razno-terost in obsežnost znanja.

Naposled sta zapustila zvonik in počasi odhajala v nižavo, v vsakdanjost.

Bažu je postalo tesno v duši, in najraje bi zaihtel. Sam ni vedel zakaj.

Spodaj se je hotel P. Evgen posloviti — toda naš Blaž, kakršen je bil, sicer samozavesten, danes je na vse to pozabil in kakor otrok je zaprošil: še ne, nikar. Toliko bi še rad vprašal.

Zopet tisti zagonetni obraz, pol smehljaj, poln resnobe in še nekaj nepopisne tegobe ali otožnosti ali onstranskega miru.

„No,“ se je vdal P. Evgen.

„Kaj delate sedaj? in vobče? in vaši bratje? Oprostite, vem, da ni prav, da sem tako vsiljiv, ampak ne morem zato, jaz moram vedeti. Še nikoli nisem govoril s takim človekom kot ste Vi. Bil je kakor šolar v zadregi.

Da bi ga sedaj videla Žanet ali Marija.

Toda misel na Taurochovino je bila daleč proč, za gorami. Bog sam ve kje.

„Kaj delam? Študiram, pišem, spovedujem, govorim na prižnicah celega Porenja, v nešteto cerkvah in še na odrih in seveda molim.

„Molite?“

„In kaj je na tem čudnega? nenavadnega?“

Blaž je v zadregi. Le beseda mu uide bolj nehote: „Vaš obraz je drugačen kot je drugih...“

Zopet tisti smehljaj. „Tega Vi še ne razumete. Ampak Vam nič ne zamerim. Da, seveda molim, in tudi moram. Človek brez molitve je prazen, vsakdanji, mrtev navznotraj. Molitev pa je stotera — samo Bog je eden.“

Blažu se odpira v slutnjah nov svet.

Nato pripoveduje P. Evgen o življenju v samostanu. O vsakdanjem delu, o knjigah in knjižnicah, o delu v cerkvi, o delu bratov obrtnikov, o vsem, kar Blaž še ne ve. V tem pogovoru sta prišla zopet nazaj v tiho ulico sv. Ulrika.

Bil je že mrak, portal cerkve je bil v rožnati luči.

(Dalje prihodnjič.)

Tretji red in katoliška akcija.

Zavarovanje za starost in onemoglost v tretjem redu.

Kdor količ kaj pozna življenje sv. Frančiška Asiškega, ta tudi ve, da ga je odlikovala celo življenje skrb za najbednejše tedanjega človeštva. Znana je „Magna charta“ mesta Asiza, ki jo je leta 1210. izposloval sv. Frančišek Asiški, po kateri je vsak izmed do tedaj nesvobodnih tlačanov lahko postal prost in gospodar svojega posestva, čim je predložil mestnemu magistratu kupno svoto, ki je bila tako nizka, da je bil ta odkup slehernemu mogoč.

Znana je istotako njegova ljubezen do gobavcev, katerim je stregel sam in naročil bratom, naj jim strežejo.

Mislim torej in prepričan sem, da je dolžnost otrok sv. Frančiška Asiškega, ki hočejo živeti po njegovem duhu, da pomagajo najbednejšim svojega časa.

Kdo so ti najbednejši? Naštel bom le nekaj zgledov, kakršnih sem videl sam na lastne oči že na stotine in o katerih sem slišal od oseb, ki so v vsakem oziru verodostojne. Gotovo bo vsak, ki pozna življenje, vedel naštet i še nove slučaje.

Služkinja, ki je delala svojih 30—40—50 let, nazadnje obnemore in nima kam iti. Brez vsake pokojnine je. Če hoče živeti od tega, kar si je prihranila in plačevati najbornejše stanovanje in hrano, ji v nekaj letih zmanjka vsega. Zdaj je na cesti. Če ima veliko srečo, jo sprejmejo v ubožnico (in kakšno življenje je tam, sem opisal s skromnimi besedami v letošnjem Cvetju). Velike večine ne morejo sprejeti, ker so ubožnice premajhne in jih je premalo. Če imajo doma izgovorjen kot, in dobre brate ali sestre, še gre za silo, toda največkrat so domačim na poti, če nimajo denarja.

Prav isto velja o poljskih delavcih in delavkah. Dokler so pri moči, gre dobro, ko obnemorejo, jih vse postrani gleda. Vrhutega je na polju pomanjkanje delavcev, ker vse hiti v mesto in tovarne, da bi tam več zaslužili. S tem se seveda število služkinj itd. v mestih še večja (v Ljubljani je samo služkinj okoli 5000, v Mariboru gotovo nad 2000 in tako primeroma drugod). Ker je vedno dosti ozir. preveč deklet na razpolago, zato padajo plače, ker je marsikatero sram iti domov, ali se s ta mlado ne razumete itd. in tako marsiktera prevzame službo za vsako plačo, celo zastonj ali pa tudi propade.

Ista usoda, kakor služkinje in poljske delavce čaka v letih onemoglosti in starosti tudi trgovske nastavljenice, obrtnike in obrtniške nastavljenice. Ako si niso prihranili za stara leta, in tega običajno ne morejo, tedaj jih čaka isto življenje, kakor čaka služkinje.

V isto kategorijo spadajo delavci in delavke raznih tovarn, kakor n. pr. tobačnih, papirniških in drugih tovarn. Tudi uslužbenci in uslužbenke tobačne tovarne niso nobena izjema. Dobe sicer pokojnino, toda po 30.—40. letih dobi pokojnine reci in piši po 230—250 Din mesečno. Kako naj od tega živi? Sicer se je trudila dolgo vrsto let po 8 ur dnevno, zdaj ko bi imela pač pravico do počitka, mora postati postrežnica, da se skromno preživi. Četudi tega ne more, potem pride na vrsto ubož-

nica, ali podpore od strani magistrata in raznih podpornih društev, če jo sploh dobi.

Še eno vrsto slučajev naj tu omenim, to je vprašanje, kdaj gre kdo na kmetih v kot in mlajšim prepusti gospodarstvo. Mladi žele, da bi oče kmalu čez dal, in ne moremo fantu, ki je star 30—40—45 let, tega zameriti, ker bi se pač rad oženil in malokdo prav radi dolgega čakanja čisto živi. Stari pa bi radi obdržali posestvo čim dalje in tudi tem ne moremo zameriti, ker se po pravici boje, kako se jim bo godilo na stara leta, če pride mlada k hiši. Če si izgovore veliko, posestvo obremene in nekaj časa mladi izplačujejo redno, potem pa se začno prepiri, sovraštvo, tožarenje itd. Vsakemu priboljšku se pa le redko kdo rad odpove. Tudi za kmečke posestnike pride torej v poštev skrb za leta starosti in onemoglosti.

Da naštetih slučajih niso izmišljeni, ampak da bi se dali pomnožiti na stotine in na tisoče, mi bo potrdil vsak, ki količikaj pozna življenje v mestu in na deželi.

Pomagati se tudi ne da z varčevanjem, čeprav smo dolžni, da k temu navajamo ljudi, ker je pri današnjih skromnih plačah večkrat enostavno nemogoče vsako varčevanje.

Kdor pozna življenje mi bo pritrdil, da si tolike svote, ki bi zadostovala za brezskrbno življenje v letih starosti in onemoglosti nihče izmed imenovanih v 30. letnem ali magari 50. letnem službovanju ne more prihraniti. In še tistim, kateri so si res s pritrgovanjem nekaj prihranili, to pogosto kar izgine. Pride bolezen in prihranek gre za zdravnika, zdravila ali za operacijo. Bližnji sorodnik pogori, ima nesrečo pri živini, ali zida hišo. Brž najdejo varčno sestro ali teto služkinjo, ki dobrega srca rada posodi, pa običajno ne dobi vrnjenega. Na stara leta pa jo boste našli, kako se joka nad nehvaležnimi in brezvestnimi sorodniki.

Ako hočemo tem najbednejšim med bednimi pomagati ni zadosti, da zidamo domove sv. Frančiška, ker končno bo treba tudi v teh domovih živeti. In le tedaj bo vsakdo lahko brezskrbno gledal v bodočnost, če mu bo zagotovljeno prijetno stanovanje v Frančiškovih domovih, v Služkinjskem domu ali kjerkoli drugje in če bo imel zavest, da mu ne bo treba živeti od milodarov. Morda na nobeno stvar se človek, ki je živel od svojega dela, tako težko privadi, kakor na zavest, da živi vbogajme. Zato je postalo potrebno zavarovanje za starost in onemoglost. Imamo že podobno zavarovanje v Pokojninskem zavodu, toda tam imajo dostop le duševni delavci. Ogromna večina drugih, prav tako potrebnih delavcev in delavk nima ničesar podobnega. Zato so voditelji III. reda zbrani v Ljubljani dne 1. septembra soglasno sklenili, da ustanovi III. red lastni zavarovalni odsek za starost in onemoglost. Zavarujejo naj se vsi udje III. reda, kateri nimajo premoženja ali zagotovljene pokojnine, ki bi jih osigurala za leta starosti in onemoglosti.

Zakaj ravno III. red? Zato, ker je razširjen po celi Sloveniji, in obsega vse stanove. Pa tudi za to, ker je možno to zavarovanje izpeljati le na tak način, da se izognemo predragemu upravnemu aparatu. Odbor skupščine III. reda v vsaki župniji lahko izvršuje tudi posle, ki so potrebni za to zavarovanje.

Splošni pogoji zavarovalnega odseka III. reda sv. Frančiška za starost in onemoglost so sledeči:

Člen 1.

„Pax et bonum“, zavarovalni odsek tretjega reda sv. Frančiška za starost in onemoglost ima svoj sedež v Ljubljani. Njegov delokrog je razširjen na vse pokrajine, kjer prebivajo Slovenci.

Člen 2.

Zavarovalni odsek upravlja odbor uredništva „Cvetja“ ali od frančiškanskega provincijalata pooblaščen oseba. Nadzorstvo se izvoli na občnih zborih duhovnikov voditeljev tretjega reda.

Člen 3.

Zavarovalni odsek priobčuje svoje razglase v redovnem glasilu „Cvetje z vrtov sv. Frančiška“, ki mora biti nanj vsak zavarovani član naročen.

Člen 4.

Zavarovati se morejo le udje tretjega reda, ki so vsaj v novicijatu. Člani odseka pa postanejo šele po končanem novicijatu.

Člen 5.

Zavarovalnih razredov je devet. Plačilo premij se lahko vrši mesečno, četrtletno, polletno ali celoletno, kakor se kdo odloči. Upravni odbor ima pravico določiti višino premij v razmerju s spremembo valute. Pri osebah, ki bi rade plačale zavarovalnino za nazaj, se določijo pogoji od slučaja do slučaja.

Kdor hoče po tridesetih letih vplačevanja dobivati rento

I. razreda to je:	200 Din,	mora plačevati mesečno po	20 Din
II. „ „ „	300 „ „ „	„ „ „	30 „
III. „ „ „	400 „ „ „	„ „ „	40 „
IV. „ „ „	500 „ „ „	„ „ „	50 „
V. „ „ „	600 „ „ „	„ „ „	60 „
VI. „ „ „	700 „ „ „	„ „ „	70 „
VII. „ „ „	800 „ „ „	„ „ „	80 „
VIII. „ „ „	900 „ „ „	„ „ „	90 „
IX. „ „ „	1000 „ „ „	„ „ „	100 „

Člen 6.

Izplačevanje rent se prične po dovršenem petem letu vplačevanja.

Člen 7.

Pravico do rente daje zavarovanim članom trajna onemoglost, potrjena po zdravniku (ki ga določi uprava odseka) in po pristojnem voditelju III. reda. Kdor je zavarovan že 30 let, mu pripada pravica do celotne rente. Ako hoče ostati še nadalje zavarovan, mu z leti seveda raste velikost rente.

Kdor se hoče zavarovati	dobi mesečno po					
za rento:	5 letih	10 letih	15 letih	20 letih	25 letih	30 letih
200 Din	33.—	66.—	100.—	132.—	165.—	200.—
300 „	50.—	100.—	150.—	200.—	250.—	300.—
400 „	66.—	133.—	200.—	266.—	332.—	400.—
500 „	83.—	166.—	250.—	322.—	415.—	500.—
600 „	100.—	200.—	300.—	400.—	500.—	600.—
700 „	116.—	232.—	350.—	464.—	580.—	700.—
800 „	133.—	266.—	400.—	532.—	665.—	800.—
900 „	150.—	300.—	450.—	600.—	750.—	900.—
1000 „	166.—	333.—	500.—	666.—	830.—	1000.—

Člen 8.

Ako zavarovani član prej umrje, izplača uprava zavarovalnega odseka 6 mesečno rento, ki mu za tisto leto zavarovanja pripada, za pokritje pogrebnih stroškov in za sv. maše.

Člen 9.

Kdor vkljub dvakratnemu opominu eno leto preneha z vplačevanjem premij, mu zapade $\frac{1}{3}$ vplačane vsote. Kdor preneha dve leti, mu zapade $\frac{1}{2}$ vplačane vsote. Kdor preneha tri leta, mu zapade vsa vplačana vsota.

Člen 10.

Kdor preneha biti član III. reda, ali bi kljub opominom ne hotel napraviti redovnih obljub, temu zapade $\frac{1}{3}$ vplačane vsote, in se mu ostalo izplača. Če bi se to zgodilo brez lastne krivde, kar preišče posebno razsodišče, ki ga določi uprava zavarovalnega odseka, ostane tudi nadalje član tretjega reda in zavarovan. K spolnovanju čl. 6—10 se vsakdo zaveže s pismeno pogodbo.

Člen 11.

V slučaju razpusta zavarovalnega odseka tretjega reda se vrne članom vsa vplačana, pa še ne izplačana vsota. Ta vsota se imenuje ustanovni zaklad ter ostane vedno nedotaknjena kot skupna last plačujočih članov, jamči pa vsakdo samo s tistim deležem, ki ga je vplačal. V slučaju razpusta se upravlja skupno premoženje naprej, dokler vsi solastniki ne sklenejo drugače.

Člen 12.

Redni varnostni zaklad znaša 100.000 Din. V ta zaklad se stekava čisti prebitek, dokler ni dosežena določena vsota. Izredne zaklade lahko ustanovi uprava odseka.

Člen 13.

Obratni primanjkljaj se poravna iz varnostnega zaklada. Če je ta izčrpan, se poravna s tem, da se zmanjšajo zavarovalne obveznosti, ako uprava odseka ne sklene drugače.

Člen 14.

Čisti prebitek varnostnega zaklada (glej čl. 12.) se porabi za namene tretjega reda, to je za domove sv. Frančiška, za zavetišča za odpuščene kaznjence, za zavetišča za brezposelne itd.

* * *

Kdorkoli se želi zavarovati za starost in onemoglost, ali želi kakega pojasnila, naj se obrne na voditelja lastne tretjeredske skupščine, v Ljubljani pa lahko tudi na župni urad Marijinega Oznanjenja ali na Uredništvo „Cvetja“, kjer bo dobil vse potrebne podatke.

Moj Bog in vse moje!

GERARDI — P. GVIDO:

Ljubi tudi dušo svojega bližnjega.

V času, ko so začeli ljudje pozabljati veliko odgovornost, ki jo ima vsak kristjan ne samo za telesni blagor, ampak, in to v prvi vrsti, tudi za zveličanje svojega bližnjega, v času verske brezbriznosti in zatopljenosti v zgolj zemeljsko, je čutil sedanji papež Pij XI. potrebo, da opozori vernike v posebni poslanici na to odgovornost. Zasebno in javno življenje kristjana, njegovo delo in njegova molitev, njegovo delovanje v krogu družine in stanu na zunaj naj bo služba božja. Za to službo božjo je sposoben le človek, ki ima globoko, živo vero, ki pozna misli in načela božjega Učenika ter presoja sebe, človeštvo in svet v luči večnih resnic. Da bi se bravci „Cvetja“ poglobili v duha apostolskega delovanja,

ki ga od nas zahtevajo sedanje razmere, bomo v naslednjem podali nekaj kratkih premišljevanj, ki se ozirajo na življenje in delovanje vsakega katoličana v smislu Katoliške akcije. Posebej so k temu zavezani člani III. reda, saj je njihovega očeta in ustanovitelja sv. Frančiška papež postavil za patrona Katoliške akcije.

Odgovornost za dušo bližnjega.

V tako težkem času preizkušnje, kakor ga doživljamo, vlada na svetu tako v zasebnem kakor tudi v javnem življenju večji ali manjši nered. Eden izmed največjih je nedvomno egoizem, sebičnost. Človek sedanjega časa živi samo zase, misli samo nase, govori samo o sebi, bavi se samo s seboj. Okoli nas, v naši domovini, v naši župniji, mogoče celo v naši družini žive duše, ki hodijo po potu pogube v sporu z Bogom. In mi govorimo: „Kaj me to briga? ... To je njihova zadeva! ... Vsak sam zase!“

O moj Bog, kako zaničevanja vredno je v tvojih očeh ravnanje teh sebičnih kristjanov, ki, sredi splošnega propadanja npravnosti in lepega krščanskega življenja, nebrizno s Kajnom govore: „Ali sem jaz varuh mojega brata?“ Ali jim ne bi mogel odgovoriti: „Kaj si storil? Kri tvojega brata kriči k meni“ (1 Mojz 4, 9 nsl). Koliko je kristjanov, ki bolj slabo ravnaajo kot judovski levit in judovski duhoven, ki sta šla v nemarno, brezsrčno mimo moža, ki so ga roparji na potu iz Jeruzalema v Jeriho napadi in ga pustili napol mrtvega v krvi ležati. Pravim, bolj slabo ravnaajo, ker puste, da umirajo duše, ki bi jih lahko rešili, ki bi jih morali rešiti. Ali ne umore teh duš na nek način? Resnično, kolik nered!

In glej! Vaja v službi duš zasleduje cilj, da te za vedno obvaruje tega nereda, ki žal tako splošno objema ljudi, in te preustvari v apostola. Kako mogočen nagib, da že v začetku doumeš važnost te vaje, se v njej utrjuješ in iz nje zajemaš veliko korist.

Premisli, da zavisí od zvestobe in srčnosti posameznih kristjanov življenjska moč cerkve v posamzenih družinah, deželah in pokrajinah. Zato je apostolsko delovanje potrebno v vseh krogih naroda.

Kršćanstvo je v smislu evangelija resničen kvas, ki mora vsakega človeka in po posameznih ljudeh celo človeško družbo prekvasiti ter jo prepojit s pravim duhom Kristusa Gospoda. Vsak kristjan je napolnjeval svojo okolico z duhom krščanstva. Vsak izpreobrnjenec je postal apostol; v svojo dušo je sprejel ogenj in užgal zopet duše drugih, duša je delovala na dušo. Tako je krščanstvo prenovilo svet. Tako mora biti tudi dandanes. Zaradi tega je lajiški apostolat zahteva časa in razmer, ki se v njih nahaja današnji človeški rod. Bog hoče!

Moj Bog, daj mi milost, da bom prav razumel važnost vaje v ljubezni do duš.

Sklep. O Marija, trdno sklenem, da bom danes zmolil svoj rožni venec v ta namen, da mi bo po tvoji priprošnji Bog dal milost, ki jo potrebujem v dosega uspešnega delovanja za rešitev duš.

FR. ILDEFONZ:

Fr. Auguštínu v spomin!

Bilo je po sv. obhajilu. — Naše duše so se poglabljale v dušo Kristusovo, v duhu so obiskovale v molitvi naše sobrate in marsikatera se je spomnila tudi Auguština, ki je ležal bolan, ves onemogel na smrtni postelji. — In kakor da je prišel glas od onkraj sveta, tako so se nam zdele skrivnostne besede p. magistra: „Molite, Fr.

Augustin je umrl!" — Niso se nam zdele te besede strahotne, tudi ne pričakovano niso padle med nas; saj smo jih pričakovali vsak dan, sleherno uro, pripravili smo se na njegovo smrt, kakor se je on pripravil na svojo. — Le nekaj trenutkov, le nekaj nemih pogledov in zopet so se duše pogreznile vase, preletele daljave, prišle na Dolenjsko, v Novo Štifo, neslišno prestopile samostanski prag in se zazrle v blede lice pokojnega. — In duše, ki so priromale tja žalostne, so se razveselile. — Saj so uzrle na njegovem licu blažen smehljaj, okoli njegove glave svetniški sijaj, da, zagledale so pred seboj svetnika, zagledale so sv. Frančiška. — Tiho so šepetale: Requiem aeternam, dona ei, Domine!, pa kakor odmev se jim je zdelo, da slišijo glasove: Gloria in excelsis Deo! Aleluja! — Ah, saj Augustin ni več potreboval molitve, saj mu je ta že tukaj izprosila nebesa, izprosila Boga.

Bil je sin Frančiškov. — In kar je Frančišek ljubil, je ljubil tudi on. In ker je Frančišek ljubil tudi belo sestro smrt, jo je ljubil tudi on. Ze zgodaj ga je zaznamovala smrt s svojim pečatom na prsih. In ta pečat se je vtisnil vanj in ni se dal izbrisati. Videl je, čutil je to znamenje, slišal je dih smrti okoli sebe, ki ga je spremljal povsod, po vseh samostanih, čutil ga je, a se ga ni zbal. Še vesel je bil in njegova svetlost mu je rasla v prsih, čimbolj ga je žgalo neizbrisno znamenje.

Pomladi, ko je kukavica pela in prepelica v žitu žvrgolela, mi je pisal: „Poslušam glas prepelice, prisluškujem glasu smrti.“

Mislil je tedaj na pesnika Gestrina, na njegovo pesem „Bolnik“, na prepelico v „Bolniku“. — In takrat sem zaslučil, da bo kmalu vzel slovo od narave, da bo kmalu sledil klicu prepelice. — Pisal sem mu, naj raje posluša kukavico, naj sešteva njene klice, naj jih izpremeni v leta in upanje bo šlo pred njim do nove maše in dalje v življenje. Pa odgovoril mi je: „Kaj bi le zbiral prerokovanja kukavice, saj nimam pare v žepu.“ — In bilo je drugič, da je slutnja pretrgala misli prihodnosti in jasno je klicala v dušo: črez dvanajst mesecev on ne bo več čul ptičjega preroka.

Minilo je pet mesecev, prehodil je pet pedi, romal je na svojo goro Tabor in prišla mu je naproti njegova ljubljena sestra Smrt.

Nebo se je odprlo, zabliščalo se mu je, zahrepenel je po nebesih ki nič več ni romalo njegovo globoko oko po prihodnosti.

Šel je k svojim sobratom, šel je k P. Kalistu, k P. Placidu, k Fr. Paulinu, vstopil je kot Benjamin v našo nadzemesko svetniško armado. In trosil bo rože na nas, pripenjal jih bo na sv. Križ, na katerem je pri-peta naša mati provincija in prijetno nam bo, da bomo podporniki našega sv. Križa, saj naj nam bodo cvetele tudi rože in ne samo trnje.

P. GVIDO:

Življenje Mateja Talbota, delavca-tretje-rednika.

2. Kako je preživel dan.

(Dalje.)

Med sodelavci je bilo več takih, ki so robantili in klafali. Ogorčen jih je zavračal. Komaj je čakal odmora, da se odstrani v uto in z molitvijo da Bogu zadoščenje za storjene tuje grehe. Kdor sicer ni kled ali klafal, a se je smejal, ko je druge slišal, tega je po izvršenem delu poklical na stran in ga posvaril, zakaj je tako govorjenje poslušal. Ker če bi ga ne poslušal, bi se ne bil smejal. Drugi dan je takega obdaril s

kako tozadevno poučno knjigo, da bi v prihodnje ne sodeloval več pri takih grehah jezika. Sprva so se mu nekateri posmehovali radi tega. Ko so pa spoznali njegov kristalno čisti značaj in pristno gorečnost, ki ga je k temu nagibala, se nihče več ni upal vpričo njega kaj takega govoriti.

Za kosilo navadno ni hodil domov. Dokler je bil zdrav, je bilo njegovo kosilo molitev v omenjeni uti. Pozneje, že bolj slab, je nosil s seboj dvokruhek, a brez mesa. Včasih so mu drugi od svojega kosila kaj ponudili. Ni se branil, ker je naredil sklep, da ne bo odklanjal, ako mu bo kdo kaj takega ponudil, razen če bo imel kak post.

S tovariši, o katerih je vedel, da imajo smisel za svete reči, je rad govoril o teh. Posebno iz življenja svetnikov, ki so bili njegovo najljubše branje, je vedel veliko spodbudnega povedati. Pripovedoval je tako priprosto in s tolikim ognjem, da ga je dotični moral poslušati. Enkrat se je s svojim delovodjem spustil v neko debato. V svoji razvnetosti mu je malo preveč povedal. Oba sta obmolknila in se ločila. Delovodja se je čutil užaljenega. Matej je spoznal, da mu je beseda postala pretrda. Drugi ali tretji dan je stopil predenj in ga prosil odpusčenja, češ, da mu je Gospod naročil, naj to stori.

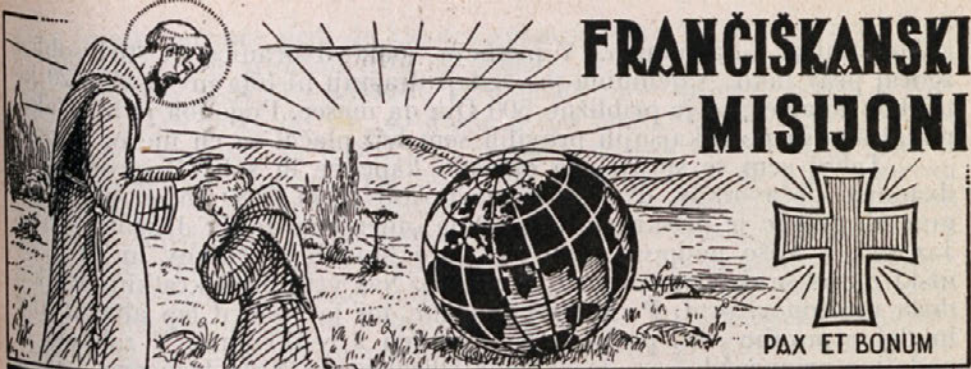
Glede odnošajev med delavcem in delodajalcem je vedno zagovarjal strogo medsebojno pravičnost. V boju za delavske pravice sicer nikoli ni bil v prvih vrstah. Tudi delavskih demonstracij in štrajkov se ni udeleževal. Načelno je vedno simpatiziral z njih stremljenjem za izboljšanje položaja in bil solidaren z njih sklepi. A nič manj svete so mu bile pravice delodajalca. Ob neki priliki so morali delavci nad uro delati in zato so dobili tudi nadurno plačo. Mateja ni bilo po to plačo. Delovodja ga vpraša, zakaj ni prišel. Pravi, da zato ne, ker je drugače večkrat dela zmanjkalo, plačo je pa isto prejel. Z neplačanim nadurnim delom da je gospodarju samo vrnil, kar mu je preveč plačal. Še ko mu je dejal, da če tu in tam ni imel dela, ni bila njegova krivda, ni hotel sprejeti nadurne plače.

Po dnevnem delu se je okrog 5.30 vrnil domov, kjer ga je čakalo kosilo oz. večerja. Stopivši v sobico je odložil delavsko obleko, se najprej vrgel pred križ in ga poljubil. Potem je pokleknil k mizi in kleče zavžil, kar je bilo pripravljeno. Le toliko je po kosilu ozir. večerji vstal, da je sestra mizo pospravila. Nato je zopet pokleknil ter molil, premišljeval, bral do pol 11., dokler ni šel k počitku.

3. Požrtvovalna ljubezen.

Kljub vsem pokorilom ni bil Matt Talbot nikdar mračen in sam vase zaprt. Vedno dobre volje, je rad prepeval nabožne pesmi, ko je bil sam v svoji sobi. Kjerkoli in kadarkoli je bilo treba pomagati, je priskočil na pomoč.

Dokler mu je živela mati, jo je podpiral s svojo skromno plačo (15 do 16 šilingov na teden). Zase je pridržal tedensko samo 6 šilingov, po svetovni vojni 10 šilingov, vse drugo je oddal. Za kongregacijski sklad je včasih prispeval precej visoke vsote, toda tako, da voditelj tega niti opazil ni. Posebno radodarno je podpiral kitajske misijone. Nekoč je v ta namen daroval 600 šilingov. Za kolegij sv. Kolumbana, kjer so se vzdigali kitajski misijonarji, je vsako leto daroval toliko, da so se z njegovim prispevkom lahko vzdrževali trije bogoslovci. Svoji sestri je nekoč ves vesel pripovedoval, da ima že tri duhonike ter hrani že za četrtega. Iz nekega zapisnika je razvidno, da je v dobrodelne namene daroval vse, kar je le količkaj mogel pogrešati.

P. HUGO:

Misijonsko poročilo p. Baptista Turka.

Jaz sem bil doslej v stanu od 176 nabaviti le tri najbolj primerne za moje razmere, da sem mogel kaki lačni duši postreči. Ko sem pa dobil Vašo podporo, sem takoj naročil celo serijo, od vsakega po 10 iztisov. Prepričan sem, da bodo ti tiskani apostoli v marsikako resnično lačno dušo zavlekli zdravo seme zveličavnega nauka, kristjanom poglobili versko znanje, paganom pa razpršili njih predsodke. Delničarji pri vsem, kar se bo na ta način dobrega doseglo, boste tudi Vi, blagi dobrotniki in dobrotnice.

Poleg zavoda sv. Detinstva imam na skrbi tudi veliko pagansko ubožnico. V njej smo imeli čez zimo okrog 700 raznovrstnih bolnih in betežnih ubožcev. Od teh smo jih od 1. avg. lanskega leta do sedaj nad 100 pridobili za našo sv. vero. Od jun. 1928. do sedaj jih je vseh skupaj nad 300 sprejelo sv. krst. Le 30 njih še živi, ostali so se že preselili k Bogu. Na pragu večnosti smo jih prerodili za nebesa. Sedaj se jih zopet 20 pripravlja za sv. krst. Ker jih večkrat obiskujem in imam po Vaši dobroti sedaj kaj v roke vzeti, jih razveselim s kakim priboljškom, ki jim odpira srca za našo sv. vero.

Pa še en moj dolgo zaželeni cilj ste mi s svojo podporo pomagali doseči. Moja predmestna župnija je po številu prebivalstva večja kot cela ljubljanska škofija. Tam dalje zunaj Vele Hankowa se razteza dve predmestij Čja-kov in Švej-can, ki ima skupaj okrog 80.000 prebivalcev. Zlasti še mlado predmestje Švej-can, ki radi tamkajšnjih tovarnen dnevno raste, je že dolgo cilj mojega misijonskega pohoda, zlasti, ker vedno več kristjanov ondi išče dela in zaslužka. Doslej ni bilo tam niti kake katoliške kapelice. Naš prevz. g. škof so večkrat dejali, da bi morala biti v vsakem imenovanih predmestij dobro urejena misijonska postaja s cerkvijo in šolo. Toda kaj, ko še za eno kapelico ni bilo sredstev.

Koj, ko sem dobil Vaše misijonske prispevke, sem se obrnil na prevz. g. škofa, naj mi dovolijo z vašimi milodari najeti eno hišo za misijonski oratorij (molivnico) in misijonsko šolo. Naš vneti škof so mi načrt takoj odobrili, s pristavkom, da če jaz z Vašo podporo prevzamem najemnino, bodo oni prevzeli stroške za učitelja. Domenil sem se z ondotno pobožno družino Simona Wang, velikega dobrotnika naših misijonov, naj mi takoj sporoči, ko bo kaka primerna hiša prosta. Že sredi januarja me pobožna soproga Wang obvesti, da je prostor na razpolago, naj ga pridem ogledat. Bila je nova, enonadstropna hiša,

kakor nalašč v ta namen. V pritličju mala dvoranica in štiri sobice, zgoraj prav tako. Najemnina pri sedaji draginji ni bila previsoka, 20 kitajskih dolarjev, to je približno 500 Din na mesec. Pogodba je bila takoj podpisana in po tukajšnjih pravilih sem brž plačal za en mesec naprej.

Takoj sem se spravil na opremo kapelice in šole. Priprost altar, dvanajst klečavnikov, dve veliki slavnostni rdeči sveči in en par lepih umetnih cvetlic je priskrbela in plačala omenjena dobra družina Wang. Jaz sem z Vašo podporo kupil tri pare lesenih svečnikov in za prazniški okras še dva para umetnih cvetlic. Naš vrli, pred kratkim semka došli misijonar, prof. P. Aleksej Benigar, mi je podaril lep altarni križ in dal v porabo svoj portatile t. j. kamen z relikvijami. V zahvalo in nadaljne priporočilo sem za patrona izbral presv. Srce Jezusovo, kar so škof radi odobrili in je tudi vernim zelo dopadlo.

Nedeljo 26. jan. smo določili za vstoličenje presv. Srca Jezusovega v novi kapelici. Obenem naj bi se na ta slavnostni dan vsi verni in celi okraj posvetil temu presv. Srcu. Da bi se vse bolj slovesno izvršilo, sem povabil prevz. škofa, naj bi oni blagoslovili kapelico in izvršili posvečitev. V moje in mojih vernikov veliko veselje so to radi obljubili. Jaz sem s svojimi ovčicami med tem vse potrebno pripravil za slovesnost. Poleg podobe presv. Srca Jezusovega sem kupil še poldrugi meter visoke podobe presv. Trojice, Umirajočega Odrešenika, Marije v nebeski slavi izvirnega greha ter prizore poslednjih reči. Take podobe so tu izvrstni pripomoček za dober začetek misijonskega dela na novih misijonskih postajah. S pomočjo njih vernike in pagane lažje poučimo o naših verskih resnicah.

Krasno jutro je bilo v nedeljo 26. jan., ko so se prevz. g. škof v spremstvu našega redovnega predstojnika P. Cazzanelli-ja in župnika stolne cerkve Kitajca P. Frančiška Han pripeljali k naši slovesnosti. Bombarde so kopale, kakor pri vas topiči. V kapelici je že čakalo nad 50 naših vernih, polnih veselja, da bodo imeli poslej evharističnega Jezusa v svoji sredi. V pristrnem govoru so Prevzvišeni nagovorili malo čredo in izrazili upanje, da se bo kmalu bistveno pomnožila. Nato so blagoslovili podobo presv. Srca Jezusovega in kapelo, opravili sv. mašo in na koncu posvetili navzoče in cel okraj presv. Srcu. Zunaj so živahno treskale bombarde. Po končani slovesnosti je družina Wang Prevzvišene in spremstvo povabila na zajterk in pridržala še pri kosilu. To je bil za nas dan, ki ga je Gospod naredil. Ne bili bi ga še doživeli, če bi nas ne bili podprli Vi, dragi dobrotniki in dobrotnice, za kar vam ponovno tisočera zahvala.

Hkrati smo v Vašimi milodari uredili tudi misijonsko šolo. Se demdeset dolarjev sem porabil za njeno opremo, mize, stole in stolčke. Šolske klopi sem dobil na posodo od dobrega sosedo-misijonarja.

Tako je bilo vse za prvo silo urejeno, kar se zahteva za novo misijonsko postajo. Meseca februarja sem hodil vsako nedeljo tja za službo božjo. Verni so dovolj vstrajno prihajali k sv. maši, dasi jim to ni bilo lahko. Mnogi so imeli nočno delo. Po končanem delu so prišli najprej k sv. maši, potem so šele odšli domov k počitku. Vsako nedeljo se je po sv. maši kaj novih vernikov, med njimi tudi celih družin, priglasilo. Za šolo se je prijavilo 25 učencev, ki se morajo vsi razen šolskih predmetov učiti tudi moliti in krščanskega nauka. Redni pouk smo začeli 14. februarja.

Kmalu se je pokazalo, da ta kapelica in šola ne bo dolgo zado stovala. Čimprej bo treba misliti na večjo cerkev in šolo. Naš prevz. g. škof so že naročili svojemu generalnemu vikariju, naj poizveduje

kako bi bilo mogoče priti do kakega večjega zemljišča v ta namen. Radi bi postavili tudi posebno šolo za dekleta. To bi vodile vnete kitajske sestre tretjerega reda. Te pobožne in delavne naše kitajske sestre tretjerednice, ki jih je že do sto, so imele svojo materno hišo v predmestju sosednjega Vu-čana, ki je bil prej središče našega apostolskega vikarijata, vzhodnega Hupeja. Po razdelitvi vikarijata je pa njih materna hiša pripadla novoustanovljenemu vikarijatu istega imena, ki je bil poverjen ameriškim frančiškanom. One so se morale preseliti v naš hankowski vikarijat. Brez maternega doma so jih zaenkrat naselili v lepi in prostorni francoski šoli, ki jo je naš red kupil od francoske vlade za svoj samostan in kolegij, v katerem se bodo kitajski mladeniči vzgajali za duhovski in redovni stan. Tudi ta kolegij sem z Vašimi prispevki malo podprl, da začne prej služiti svojemu plemenitemu namenu. Ga že prirejajo v to svrho, dasi še ni ves plačan.

Sestre tretjerednice so se morale izseliti. Večinoma so se razšle na razne svoje misijske postojanke. Meni je jako žal, da so odšle. Veliko so mi pomagale v moji paganski ubožnici, poučevale krščanski nauk in pripravljale ubožce na zadnjo uro. Zato prevz. g. škof, ki so jim znane njih zasluge, želijo, naj bi v zgoraj imenovanem delavskem okrožju pozidale svoj nov materni dom in prevzele vodstvo dekliške vzgoje. To bi bilo za okraj prvovrstnega pomena. Njih skrbna predstojnica Marija Leao, iz sloveče stare kitajske rodovine, ima nabranih že 10.000 dolarjev v ta namen. Jaz sem ji iz Vaše podpore obljubil 100 dolarjev. Upam, da jih bom na ta način obrnil popolnoma po namenu Vaših dobrih tretjerednic, ki tako rade podpirajo misijone...

Kakor razvidite iz pričujočega poročila našega misijonarja, je dobljeno podporo tako naložil, kakor je upal, da se bo najbolje obrestovala za duše, ki so mu izročene, pa tudi za one dobre duše, ki so kaj prispevale, ali nabirale. Zato ga lepo priporočamo njih nadaljni naklonjenosti. Lepo bi bilo, ko bi naše dobre tretjerednice zbrale kako svoto za bodoči materni dom kitajskih sester tretjerednic sredi delavske kolonije hankowskega predmestja Švej-can. Gotovo bi s tem sestre zelo razveselile. Mi smo pripravljeni za to zbirko odpreti posebni predalček v našem listu in skrbeti za to, da bo ta denar izročen kitajskim sestram v imenu slovenskih sosester. Tjale za veliko noč, za piruhe, bi jim lahko napravili to veselje.

P. ADOLF:

Spomini iz misijskega življenja.

Slišite, gospod, mu na to pojasni kasir, tri ali štiri funte smo Vam bili sinoči pustili v žepu, da ste mogli poravnati take stroške, ki ne spadajo v naš račun. Če bi bili Vam pustili več denarja v žepu, bi bili po noči še več denarja izdali ali pa izgubili. Drugič pa Vam bomo več denarja pustili, če zaukažete.

„O rajt, naj ostane le pri Vašem hišnem redu,“ je navaden odgovor takega novinca.

Naš direktor g. Marburg, ki pozna Angleže bolje, kakor oni sami sebe, nam svojim služabnikom večkrat ponavlja:

Zapomnite si dobro, Anglež plača dobro, toda biti hoče tudi postrežen dobro. In če ga obidejo slabosti človeške, kar se rado prigodi,

kadar je preveč pil, mu je treba pomagati in mu postreči, kakor otroku. Potem je on z nami zadovoljen in mi ž njim.“

Rekel sem včasih, je nadaljeval kuhar:

„G. direktor, ta stvar ali to vino je vendar-le predrago.“

„Pri nas se ne vpraša, me je zavrnil g. Marburg, če je ta stvar draga ali, temveč samo, ali je ta stvar prvovrstna ali ne. Mi potrebujemo za naše goste vse, kar je najboljše, četudi je to najdražje. V našem hotelu se po ceni ne vpraša.“

„Slišite, kaj pa policija? Ali je naznanila, kar je bilo s konjem?“ sem rekel kuharju.

„Kaj še, saj ni nespametna! To je vendar naša policija! To se pravi, vsi policaji, ki so v naši bližini, imajo mesečni priboljšek od našega hotela. Zato pa so dolžni priti hitro na pomoč, kadar jih potrebujemo, da ukrotimo ljudi in da jih hitro spravimo v postelje. Za tako pomoč imajo naši policaji vsakokrat nagrade še posebej.“

Naši policaji skrbno pazijo, da nam na migljaj pomagajo, ne pa da bi nam delali neprijetnosti.

Veste, kateri so bili prvi, ki so držali konja za uzdo in Angleža za roke? To so bili naši policaji, ki so izvežbani v tej stroki, kakor mi v serviranju! In če po nesreči kaka stvar pride med svet, je naša policija vedno na naši strani; se zastopi, da ne zastonj. Na ta način je vstreženo nam, našim gostom in tudi policiji.

Naši gosti dobro vedo, da so policaji naši najboljši prijatelji, nam v pomoč, kakor je to njih dolžnost, ne pa v nadlogo. Angleži se ne čutijo v nobenem hotelu v Kajiri tako varnih, kakor v našem. Tukaj se jim ne more nič hudega prigoditi, tukaj jih nihče ne okrade, tukaj iz našega hotela se nikdar nič slabega ne zve.

Naš direktor g. Marburg, ta razume vodstvo hotela, kakor nihče drugi! Takega direktorja ne premore celi Egipt!“

Ko že o šefu, o vodji kuhinje Šepertsevega hotela govorim, naj še povem, da ima za ženo katoličanko, ki je doma iz Tirolskega. Poročen je ž njo po katoliško, kakor to sv. cerkev zapoveduje.

Zaupal mi je tudi, da misli pri g. Marburgu pustiti službo kuharja, ker ima že precej premoženja.

„Imel sem 30 angleških funtov mesečne plače (8250 Din), mi je pravil. Po strani pa sem po zimi, ko je bilo strašno veliko gostov in dela vse čez mero, še drugih 30 zaslužil.“

Ko je bila nekaj let pri meni v Kajiri moja žena z otroci, mi je morala obljubiti, da ne bo nikoli prišla na naš hotel ne sama ne z otroci, ne po dnevi, še manj pa po noči do 10. ure. Jaz pa sem ji obljubil, da bom prestopil v katoliško cerkev. To bom tudi storil takoj, ko bom prišel iz ujetništva.“

Iz tega vidimo, da ne smemo kar vseh ljudi Šepertsevega hotela obsoditi, kakor tudi ljubi Bog ni obsodil prav vseh ljudi v Sodomi in Gomori.

Obsoditi pa tudi vi ne smete vseh rogoviležev v naši Verdali, ker nas je nekaj vendarle bilo med ujetniki, ki se nismo preveč pregrešili, četudi smo pomagali peti rega, rega, rega in pa kvak, kvak, kvak.

P. HUGO:

A. Splošni.

Redovnice za ženske pravice.

„Nazareške gospe“. Ta nam že znana holandska redovna družba, brez redovne obleke, se sijajno udeležuje v socialnem polju. Redovnice delajo z drugimi delavkami po raznih tovarnah. Z besedo in zgledom preprečijo mnogo zla. Obenem proučujejo žensko delavsko vprašanje v vseh danih okoliščinah. Na podlagi nabranihkušenj je voditeljica tega apostolata S. Van der Kalen podala sledeče poročilo: Nadurno delo, ki je delodajalci ženskam tako radi dovoljujejo, je ženski naravi v škodo. Dekleta ki imajo deset let tovarniškega dela za seboj, bodo slabotne matere, če se može. Za moralno deklet je v tovarnah splošno premalo poskrbljeno. Zlasti kvarno je tam, kjer imajo moški nadzorstvo nad njimi, ker svoje stališče često izrabljajo. Tem nedostatkompotreba na vsak način čim prej odpo-moči. Kontrola nad ženskim delavstvom spada ženski, ne moškemu. In ne samo to. Celotno žensko delavsko vprašanje more pravično rešiti najvišji ženski, ne moški svet. Zato predlaga naj Holandija skoraj sledi Ameriki, ki ima v delavskem ministertvu posebni ženski oddelek, kot najvišjo instanco za žensko delavstvo, njega težnje in potrebe. Tako so redovnice postale boriteljice za ženske pravice.

Anglo-katoličani protestirajo.

Angleška episkopalna cerkev je že dolgo v jako razburljivi krizi.

Njena močna anglo-katoliška struja ji dela preglavice. Ta v vsem posnema katoličane, tako da če kot tujec stopiš v anglo-katoliško cerkev in se udeležiš bogoslužja, boš mislil, da si v katoliški cerkvi. In vendar je še vedno protestantska, ki ne priznava papeža. Njeno na zunaj čisto katoliško urejeno bogoslužje je pa v nasprotju z obrednikom episkopalne cerkve matere. Zato zahteva, naj cerkev mati svoj obrednik popravi, da bo tudi njej ustrezal. Ona ji je ugodila. A popravljeni obrednik ni dobil odobrenja državne oblasti. Zato je bila državna cerkev mati prisiljena nastopiti proti anglo-katoliški struji. Ta je pa že premočna, da bi se dala kar tako ugnati. Zadnje čase se je kriza znova poostrila. Povod k njej je dalo 1100 duhovnikov anglo-katoliške struje. V odprtem pismu so se obrnili na škofe, naj zadevo obrednika znova vzame v pretres in njim v prilog rešijo. Sicer pravijo, da s tem nikakor ne mislijo škiliti proti Rimu. Toda, če se škofje ne bodo zavzeli za njih upravičene zahteve, jih bodo sami usmerili proti Rimu. Saj je ravno to vzrok, da se posamezni v vedno večjem številu obračajo tja.

Ponočnjaki preprečili nesrečo.

V Milwaukee, Wis., v Sev. Ameriki, so se v pozni uri ponočnjaki vračali domov. Kar zapazijo, da v zavetišču sester frančiškank gori. Ker trdno speče družine niso mogli drugače zbuditi, so s kamnjem raz-

bili šipe na oknih in tako opozorili stanovavce na veliko nevarnost, ki jim preti. V hipu je bilo vseh 26 sester pokonci. Ni jih bilo toliko skrb zase, ampak za 196 otrok, ki so še mirno spali in sanjali. Pod vodstvom domačega duhovnika so se z zaničevanjem lastne smrtne nevarnosti lotili reševanja malčkov. Dasi je ogenj staro, le deloma zidano poslopje hitro objemal, so vendar vse rešile. Predno je mogla požarna bramba poseči v akcijo, je zavetišče do tal pogorelo. Škoda znaša 350.000 dolarjev. Kakor je škoda ogromna, so sestre vendar vesele, da nobeden malih ni postal žrtev ognja.

Bodoči svetovni evh. kongres.

Naslednji 31. mednarodni evharistični kongres bo v prestolici svobodne Irske, Dublinu, l. 1932. Tako je končno veljavno odločil tozadevni stalni odbor. Merodajen za to odločitev je bil irski narodni jubilej, 15 stoletnica prihoda sv. Patrika na Irsko. Kongres bo trajal od 22. do 26. jun. Samo ameriških Ircev pričakujejo 100.000. Ker more Dublin v najboljšem slučaju spraviti pod streho le kakih 40.000 gostov, bo treba v njegovi najbližji okolici postaviti celo mesto šotorov. To bo posebnost tega kongresa. Priprave so že v teku.

Zapozneli cvet.

V Sevili na Španskem je letos zapel novo mašo stari grof Aldama. Tri sinove je prej daroval Bogu. Eden je jezuit, dva sta salezijanca. Končno sta se z ženo-materjo domenila, da se hočeta posvetiti Bogu v redovnem življenju. On je sledil obema sinovoma v salezijansko družbo. Pri novi maši sta mu azistirala sinova salezijanca, pridigal mu je sin jezuit. Zvečer, na dan nove maše pa je žena-mati prejela iz rok novomašnika-moža redovni pajčolan. Na številno prisotno plemstvo je vse to napravilo globok vtis.

Ven s sestram iz bolnišnic.

Tako zahtevajo nemški komunisti in socialisti. In zakaj ven? Čujtel! Prvič zato, ker so civilne strežnice cenejše. Vendar je s številkami dokazano, da bi civilne strežnice državo milijone več stale kot redovne. Drugič zato ven z njimi, ker so se one same odrezale od življenja, kako naj imajo smisel in voljo ga drugim vračati. One imajo oko odprto v drugo življenje, ki je za modernega človeka premagano stališče in ga le ovira v borbi za vzore tostranskega življenja. Tretjič pa zato ven z njimi, ker s svojo uniformo in s svojim prigovarjanjem razburjajo duše, kar na telesno zdravje kvarno vpliva. Da, da to je glavni vzrok, zakaj ven z njimi. Pa čemu se bolni rdeči bratci razburjajo ob spominu na Boga in posmrtno življenje, ki jim ga vzbuja redovna sestra. Če ga ni, ga ni in mirna Bosna. Naj redovno sestro pomilujejo ali pa blagrujejo radi vere v Miklavža, razburjati se jim ni treba. Saj se razumemo kajne.

Rusija še vedno v peklu.

Veščak v ruskih razmerah, škof d'Herbiny, poroča, da ruski boljševiki več tako ne bobnajo v svet, kaj počenjajo proti veri, a poboljšali se niso še prav nič. V zadnjem času se na Ruskem silno množe samomorji. Ljudstvo gre rajši prostovoljno v smrt, kakor da bi padlo v roke nečloveškemu trinogom. Dogajajo se tudi pretresljivi slučajji, da stariji rajši pomore svoje otroke, kakor da bi jim jih boljševiki odvzeli in v brezboštvo vzgojili. Tako pripoveduje o neki materi, ki je prižgala zadnjo svečo pred ikono (sveto podobno). Potem je rekla svojim štirim otrokom: „Le dobro se nakosite, otročki, kajti za večerjo vam bom nekaj posebnega pripravila. Dve uri potem, ko so trinogi vdrli v hišo, da mater radi verskih vaj izženo, otroke pa vzamejo s seboj, je našla vse mrtve. Mati je zastrupila sebe in otroke.

† Fr. Avguštin Caf.

Dne 6. avgusta je umrl v Novi Štiti na Dolenjskem klerik-gimnazijec, fr. Avguštin Caf. Rojen je bil 7. avg. 1. 1907 pri sv. Rupertu v Slov. Goricah. Po končani nižji gimnaziji je stopil 1. 1924 v red. Gimnazijo je nadaljeval v Kamniku in Mariboru. Radi jetike je moral študije opustiti, dasi bi po svoji naravni nadarjenosti že davno bil v bogoslovju. Pogreb je bil 8. avgusta iz Nove Štite na pokopališče v Sodražici. Vodil je pogreb g. prof. Trdan iz škofovih zavodov v Št. Vidu pri Ljubljani. Navzoča je bila tudi sestra pokojnega. Udeležili so se poleg domačih redovnikov še g. župnik Traun in g. kaplan Jenko iz Sodražice ter velika množica ljudi. Pri odprtem grobu je govoril p. Frančišek. Pokojni je bil zelo nadarjen ter kljub svoji mladosti izkristaliziran značaj ter pravi sin sv. Frančiška. Škoda je mladega življenja. Njegovim žalujočim starišem ter sorodnikom, ki so željno čakali na novo mašo, bodi Gospod Tolažnik, njemu pa zadnja Sreča. P. F.

Apostolat brezposelnih.

V japonskem mestu Saporu, kjer je sedež istoimenskega apostolskega vikarijata, ki ga oskrbujejo nemški frančiškani, vlada velika brezposelnost. Dan na dan trkajo sestradini na samostanska vrata in prosijo podpore. Ker misijonarji ne morejo vsem kaj, so prišli na lepo misel. Brezposelne so zaposlili pri misijonskem apostolatu. Z uredništvom tamkajšnjega katoliškega lista „Komyo“, so se domenili, naj jih vposli pri razširjanju lista in brošuric. List in brošurice dobijo zastonj, ker podjetje ne išče dobička, ampak duš. Kar prodajo je vse njih. Ljudje čtivo kaj radi kupujejo, že iz usmiljenja do brezposelnih. Ti pa tudi vse najprej sami prebero, da lažje agitirajo in več prodajo. Tako je na eni strani pomagano brezposelnim, na

drugi pa se utira pot resnici. V tej iznajdljivosti smo mi za Japonci.

Narodni kongres III. reda.

Za 700 letnico smrti sv. Antona bodo ameriški frančiškani sklicali narodni kongres III. reda v San Francisco (Kalifornija). Obenem bodo proslavili 105 letnico mučeniške smrti P. Garce-ja v tamkajšnjih nekdanj španskih misijonih. To bo že tretji narodni kongres ameriških tretjerednikov. Prvi največji je bil v Chicagi za 700 letnico III. reda sv. Frančiška 1921. Velika tretjeredniška družina, okrog 75.000 jih je, se že veseli. Kalifornija je obljubljena dežela Amerike in obenem frančiškanska zgodovinska tla, kjer je v španski dobi preteklo mnogo frančiškega potu in krvi. Ne zastonj. Na mestu nekdanjih takozvanih „starih misijonov“ deluje sedaj posebna redovna provincija sv. Barbare.

Spremembe pri oo. kapucinih.

Provincijalno predstojništvo: P. Donat Zupančič, provincijal. — Dr. P. Odilon Mekinda, p. Karel Rauch, p. Rafael Bogataj, p. Vinko Désić, definatorji. — Samostansko predstojništvo: Celje: p. Jožef Lapuh; Krško: p. Rafael Bogataj; Varaždin: p. Odo-rik Ožeg; Osijek: p. Joahim Ferk; Škofja Loka: p. Kamil Požar; Karlobag: p. Karel Rauch; Studenci: p. Lavrencij Novak; Ptuj: p. Jeronim Streminger; Split: p. Ludvik Trtnjak; Dubrovnik: p. Vinko Désić. P. Linus Prah, eksprovincijal in p. Kamil Požar generalna kustosa.

Blagoslovitev kapelice sv. Antona Padov. na Rocnu.

Dne 4. septembra je samostanska družinica na Rocnu pod Šmarno goru doživela izredno veselje. Ob 8. uri zjutraj je bila prirejena lična kapelica blagoslovljena za službo božjo po prevzvišenemu knezu in škofu dr. Gregoriju Rožmanu. Slovesnosti so se udeležili preč. g. de-

kan Val. Zabret iz Št. Vida nad Lj., pč. g. župnik Jan. Lésar iz Šmartna pod Šmarno goro, kn. šk. tajnik vlč. g. Žitko, pč. g. vzgojni vodja Štular iz Zavodov; dalje naš preč. p. provincijal dr. P. Regalat Čebulj, pč. gvardijan ljubljanski jub. lektor P. Angelus Mlejn in domača družina samostanska s predstojnikom dr. P. Gracijanom na čelu; navzoči so bili tudi nekateri blag. gospodje in gospe iz Ljubljane, omenimo naj blag. g. Justina, voj. zdravnika, blag. gospoda in gospo Učakarjevo; prisostvovali so zraven domače družine oskrbnikove, ki se je hvalevredno potrudila za okrašenje z zelenjem in cvetjem ter za prireditev sploh, tudi nekateri iz okolice.

Po tihi sv. maši in zahvali so Prevzvišeni poromali v spremstvu svojega tajnika in p. Evstahija na Šmarno goro. Dan je bil prelep. Pri skromnem kosilu je vladalo pristrčno in domače veselje. Predstojnik dr. p. Gracijan se je zahvalil premilostnemu škofu in knezu, da so blagoslovili Gospodov dom, stanovanje presv. Evharistije, ki naj bo središče duhovnega življenja. Ob enem se je zahvalil vsem navzočim pč. in blag. gospodom ter vsem dobrotnikom in dobrotnicam naše nove nasebine. Naj bo Prevzvišenemu ter vsem omenjenim tudi tukaj v Cvetju izrečena prav pristrčna zahvala!

Drugi dan, 5. sept., so pa pč. provincijal dr. P. Regalat ob 4. uri pop. po kratkem nagovoru o ljubezni do trpečega Zveličarja blagoslovili podobe sv. križevega pota.

Poslopje, v kapelico spremenjeno, je zgubilo prejšnjo slamnato streho ter dobilo sivo opeko; spredaj na vrhu strehe se dviga lesen križ. V kapelici, ki je obenem zakristija ter ima prostora zadosti le za domače, je samo najpotrebnejša oprava. Pristrčno in priprosto je vse. Zlasti prikupljiv je tabernakeli, delo našega mojstra Fr. Ignacija. P. E.

Matej Thalbot v svitu altarja.

Ta delavec - tretjerednik, katerega življenje priobčujemo, zna biti kmalu prištet med blažene. Kakor ve poročati londonski „The Universe“, živi zlasti med delavskimi sloji v svetem spominu. Njegov grob v Glasnevinu obiskujejo zlasti ob nedeljah cele procesije. Poroča se o več čudežnih uslišanjih na njegovo priprošnjo. Delavci pridno molijo, da bi mu bila skoraj priznana čast altarja. Gotovo je, da bo Cerkev njegovo kanonizacijo kar moč pospešila, da bo imelo delavstvo en nov jasen vzor pred očmi.

Kolegij sv. Antona — vseučilišče.

Pa ne mislite, da naš v Rocnu, ampak mednarodni v Rimu. Naš red ima namreč že dolgo svoj lastni mednarodni študijski kolegij v Rimu, kjer najnadarjenejši po zvršenem bogoslovju študirajo za profesorje na privincijalnih redovnih učiliščih. Ker so v tem kolegiju poučevali najboljše moči celega reda, je dejansko imel značaj vseučilišča. Ne pa pravno. Kandidati so po zvršenih študijah vsak v svoji stroki dobili naslov in značaj generalnega lektorja, ne doktorja. Ponovno je bila sv. stolica že pripravljena dati kolegiju pravo vseučilišča in z njim tudi pravo promocije za doktorje, kakor je imajo nekateri drugi redovi. A naš red je to odklanjal, da je svobodno lahko gojil skotizem, to je nauk globokoumnega redovnega učenika Duns Scota, med tem ko je na papeških vseučiliščih merodajen tomizem, to je nauk Sv. Tomaža Akvinskoga. S prihodnjim šolskim letom pa postane tudi kolegij sv. Antona papeško vseučilišče, s pravico promoviranja za doktorje. Na kaki podlagi je prišlo do tega, trenutno še ne vemo. Bomo poročali pozneje.

Klara Taylor, slavna operna pevkica chikaške opere je postala usmiljena sestra. Indijanapolski milijonar Edwin Showers pa je prestopil v katoliško cerkev.

Če bi se bil držal katekizma, bi ne bil prišel tako daleč. Tako je priznal svojemu zagovorniku Ivan Marijan Gibillard, ki je bil sredi julija v Vannes (Francija) radi svojih zločinov usmrčen.

V Parizu je bil zavratno umorjen španski duhovnik Ciprijan Loe-veria. Ker ga morivec ni oropal, je videti, da je umor izvršil iz verskega sovraštva. Morilca iščejo.

Na kupoli bazilike sv. Petra v Rimu je neka ameriška telefonska in telegrafska družba inštalirala telefon. Za to je porabila 1000 m žice.

Sv. oče, ki so ga časnikarji videli že na smrtni postelji, je tako zdrav, da vsak dan sprejema romanje, celo v sedanji vročini, ko so drugi mlajši odšli na počitnice.

V dunajski nadškofiji je bil letos posvečen v mašnika 61 letni vpo-kojeni polkovnik Hugo Richter. Med vojno, ko je bil v smrtni nevarnosti, je naredil obljubo, da če ostane živ, se hoče posvetiti Gospodovi službi, kar je tudi storil.

Ameriško društvo Najsvetejšega Imena, izključno za moške in fante, šteje dva in pol milijona članov, v 7420 krajevnih društvih.

V ruskem kolegiju v Rimu, ki ga je ustanovil sedanji sv. oče, je bil letos promoviran prvi doktor. Je to belgijski duhovnik Viljem Van Houte. Za doktorsko disertacijo je napisal: Nauk o Mariji srednici pri grških in sirskih sv. očetih.

Mehiški katoličani, tako bridko preizkušeni, živahno organizirajo katoliško akcijo, da jih morebitni novi izbruh preganjanja najde bolj pripravljeni, kakor zadnji.

Letos je 3700 ameriških mater obiskalo grobove svojih na Franco-skem padlih sinov. Vlada jim je v ta namen izposlovala prosto vožnjo. Ta romanja se bodo vršila tudi sledeča leta. Vsaka mati bo imela priliko pomorati na daljnji grob svojega sina.

Ministrski predsednik Avstralije Jakob Henrik Seullin je izrazil katoličan. Prvič v zgodovini Avstralije se je katoličan povspel na to mesto. Je ljubljenelec naroda, zlasti delavskih slojev in njih voditelj.

Silvija, frančiškanka, je v Kingstonu na otoku Jamajka 600 izgubljenih ovac privedla v hlev Kristusov.

Italijanski metodisti v Ameriki so aranžirali skupno romanje v Rim in druga italijanska mesta. Fašistična Tribuna je pa v imenu katoliške Italije to romanje hvaležno odklonila.

Družina Franca Hunleth v St. Loius, Mo. je dala sv. cerkvi enega sina, jezuita in pet hčera, ki so vse lavretanske sestre.

Sv. oče si je 20. julija v spremstvu svojega osebnega tajnika ogledal razne nove naprave v mejah vati-kanske države.

Njujorški kardinal Hayes je bil povabljen na narodno vzgojno konferenco v New Orleans. Ker je bil zadržan, a so na vsak način hoteli, da on govori, so naročili zvočni film. Kardinal je na to pristal, se podvrigel vsem potrebnim ceremonijam in govoril na zborovanju.

V Liverpoolu, Anglija, bodo zidali katedralo, ki je proračunjena na 15 milijonov dolarjev. Znamenje, kako se dviga zavest angleških katoličanov, nekdanj brezpravnih.

Žena belgijskega prestolonaslednika Leopolda, princa Astrida, vojvodinja brabantiska, doslej protestantinja, je prestopila v katoliško cerkev.

P. HUGO:

1. Dobila sem v roke molitev „Sanje Marije Device“, s pripombo, da če jo molim in naprej dam, mi bodo vsi grehi odpuščeni. Kaj je na tem? — N. A.

Vse take in podobne molitve, s temi in sličnimi obljubami in pogoji spadajo v vrsto praznoverskega pobožnjaštva. Kar lepo v ogenj jo vrzite, drugače boste še en greh proti prvi božji zapovedi več imeli.

2. Ali res ne morejo biti rožni venci s steklenimi jagodami z odpustki obdarovani? — F. M.

Res ne, če so jagode otle in radi tega lahko zdrobljive. Pač pa če so solidne, cele iz stekla.

3. Ali rožni venec zgubi odpustke, če se izgubljeni križec z novim nadomesti? — F. M.

Ne, ker pri rožnih venci so odpustki navezani na jagode, ne na križce, svetinjice, verižico ali vrvico. Vse to se lahko nadomesti z novim, odpustki ostanejo.

4. Rada bi svojo rajno mater zapisala v takozvano ingolštadsko mašno družbo, ker se toliko sv. maš bere. Jeli to mogoče? — N. P.

Ne, ni mogoče. Pravila te mašne družbe izrecno prepovedujejo mrtve vpisavati. Celo živih se ne sme brez njih vednosti, še manj proti njih volji.

5. Moja hčerka je dala svojo malo krstiti na ime Vera. Sedaj jo kličejo Verica. Ali je to svetniško ime? — M. Š.

Je. Samo katero ravno, ne vem za gotovo. Ko bi sodil po naši „kranjski“ izgovorjavi, bi dejal, da je to žensko ime za sv. Verusa, škofa v Viennesu, ki se obhaja 1. aug. A mislim, da naša Vera ni družega kot latinska Fides. Poznamo dve sv. devici tega imena, eno praznujemo 1. aug., drugo 6. okt. Dne 1. aug. je god treh sv. devic imenovanih po treh božjih čednostih: Fides, Spes, Caritas, t. j. Vera, Upanje (mesto te sedaj Nada). Ljubezen (ali kot sedaj v navadi Ljubica, kar pa pravzaprav znači Amalijo). Toda v tem slučaju moramo reči, da je naša Verica „Stajerka“. Po „kranjsko“ bi se morala tako izgovarjati kot prva božja čednost: vera. Seve iz Verice bi potem skočila veverica, kateri vsaj pri nas pravijo „virca“.

MALE FRANČIŠKOVI KRIŽARJI

Sveti Frančišek izpreobrne tri roparje.

Ko je dospel nekoč sveti Frančišek do trdnjave Monte Kazale, pride k njemu nezžen mladenič žlahtnega rodu in mu reče: „Oče, zelo rad bi postal eden vaših bratov.“ Sv. Frančišek mu odgovori: „Sin moj, ti si mlad in nezžen in najbrže bi ne mogel prenašati našega siromaštva in trdega življenja.“ Mladenič pa mu pravi: „Oče, ali niste vi ljudje, kakor jaz? Če tedaj vi lahko strpite, bom z Jezusovo milostjo mogel tudi jaz.“ Ta odgovor je bil sv. Frančišku jako všeč. Blagoslovil ga je, ga sprejel v red ter mu dal ime brat Angel. Mladenič pa je tako lepo živel, da ga je sv. Frančišek kmalu postavil za gvardijana v samostanu se in ne pokažite se mi več!“ Roparji so odšli poparjeni in jezni.

Monte Kazale. Sv. Cerkev ga je prištel med blažene. Njegov god slavimo 30. oktobra.

Tisti čas so vznemirjali ondodno okolico trije zloglasni roparji, ki so zakrivili mnogo zla po deželi. Prišli so nekega dne v omenjeni samostan in prosili gvardijana brata Angela, naj jim da jesti. Gvardijan pa jim je odgovoril zelo rezko: „Vi tatovi in ubijavci, ali se ne sramujete krasti, kar so drugi v potu svojega obraza pridobili? In tako predrzni ste, da hočete celo miloščino požreti, ki so jo dali dobri ljudje služabnikom božjim. Niste vredni, da vas zemlja nosi, ker ne spoštujete ne ljudi, ne Boga, ki vas je ustvaril. Poberite

V tistem trenutku se je vrnil sv. Frančišek s torbo kruha in z vrčem vina, ki so mu ga dali dobri ljudje. Ko mu gvardijan pove, kako je ro-

parje zapodil, ga sv. Frančišek ostro pokara: „Grdo si ravnal. Zakaj grešnike je lažje pripeljati k Bogu s sladkostjo, nego s sirovim zmerjanjem. Ali ne pravi naš učenik gospod Jezus, da zdravnik ni potreben zdravim, ampak bolnim in da ni prišel pravičnih klicat k pokori, ampak grešnike, s katerimi je tudi pogosto obedoval. Ker si torej ravnal proti ljubezni do bližnjega in proti sv. evangeliju Jezusovemu, ti pri sveti pokorščini ukazujem, da vzameš nemudoma to torbo s kruhom in tale vrč vina in jim hitro slediš čez hribe in doline, dokler jih ne dohitiš. Nato jim ponudi ves ta kruh in vse vino v mojem imenu, poklekni pred nje in jim priznaj krivdo svoje trdosrčnosti. Prosi jih v mojem imenu, naj ne delajo več hudobij, ampak boje naj se Boga in svojega bližnjega naj več ne žalijo. Če to store, obljubim skrbeti zanje in jim dajati vsak dan jedi in pijače. Ko boš vse to povedal, se vrni ponižno domov.“

Ko je gvardijan odšel, da izvrši ukaz, je sv. Frančišek prosil Boga, naj bi srca tistih razbojnikov omehčal in jih obrnil k pokori. Ubogljivi gvardijan pa je med tem stopil pred razbojnike, jim ponudil kruh in vino ter storil natančno vse tako, kakor mu je ukazal sveti Frančišek. Ko so tatovi použili miloščino sv. Frančiška, so takole govorili: „Gorje nam ubogim nesrečnežem! Kako težke peklenške kazni nas čakajo! Mi ne ropamo in ne pretepamo samo svojih bližnjih, ampak jih tudi morimo. Pri vseh teh zločinih in hudobijah nas vest nič ne peče in nič ne trepetamo pred Bogom. Pa glejte tega brata, ki je k nam prišel in se ponižno obtožuje svoje krivde radi nekaterih besedi, ki nam jih je po pravici povedal. Vrh tega nam je prinesel kruha in vina in nedopovedljivo radodarnost sv. Frančiška. Resnično, ti bratje so božji svetniki, ki zaslužijo raj. Mi pa smo otroci večnega pogubljenja in zaslužimo peklenške kazni. Dan na dan množimo svojo krivdo in ne vemo, če najdemo še usmiljenje pri Bogu.“

Take in podobne besede je govoril eden izmed njih. Ostala dva pa sta rekla: „Resnico govoriš. Toda povej, kaj naj storimo?“

„Pojdimo k sv. Frančišku,“ pravi prvi. „Če nam da upanje, da najdemo pri Bogu usmiljenje radi naših grehov, potem storimo vse, kar nam bo ukazal.“

Ta svet je bil ostalima dvema po godu in vsi trije so šli k sv. Frančišku in mu takole rekli: „Oče, zaradi mnogih hudobij, ki smo jih storili, ne verjemo, da bi mogli dobiti pri Bogu usmiljenja. Toda, če imamo ti le malo upanja, da nas Bog usmiljeno sprejme, smo pripravljeni vse storiti, kar nam porečeš, in se s tabo pokoriti.“

Sv. Frančišek jih je tedaj ljubeznivo in dobrohotno pridržal in jih utrdil s svojim vzvišenim zgledom. Ko jim je zagotovil božje usmiljenje, jim je obljubil izprostiti zanje pri Bogu milost. Pokazal jim je tudi, kako neskončno je božje usmiljenje: če bi imeli še toliko grehov, je po sv. evangeliju usmiljenje božje še večje od naših pregreh. Sv. apostol Pavel pravi: „Kristus je prišel na svet, da odreši grešnike.“

Po teh besedah so se roparji odpovedali hudobnemu duhu in vsem njegovim delom. Frančišek pa jih je sprejel v svoj red, kjer so delali veliko pokoro. Dva izmed njih sta po svojem spreobrnjenju le še malo časa živela in sta odšla v nebesa, tretji pa je še dolgo živel v premišljevanju svojih pregreh in se je strogo pokoril. Poleg navadnih postov, ki se jih je udeleževal z drugimi brati, se je petnajst let po tri dni v tednu postil ob kruhu in vodi, hodil je vedno bos, imel le eno samo haljo na sebi in ni po zornicah nikoli spal. V tem času njegovega strogega spokornega življenja je tudi sv. Frančišek zapustil ta ubogi svet in odhiti pripravljal v nebesa prostor svojemu spokorjenemu sinu.

Franciškovski križarji v Ljubljani.

Povedati vam moramo, da v velikih počitnicah nismo spali, ampak smo se prav veselo gibal. Vsak četrtek ob treh pop. smo imeli sestanek, ki so se ga naši korajžni fantiči prav pridno udeleževali. Redno jih je prišlo kakih 60 ali pa tudi več, kar je bilo za poletni čas gotovo veliko, ko vse hiti na deželo. Zbirali smo se na samostanskem vrtu na klopih pod kostanji, nato smo pa odkorakali po dva in dva v cerkev k oltarju sv. Frančiška ali pa v lavretansko kapelico, kjer smo po kratkem nagovoru zapeli nekaj pesmic, nato pa odmolili ali odpeli litanije Matere božje. Po tej pobožnosti smo imeli tudi kinopredstavo (kak svetopisemski film).

V počitnicah smo imeli petkrat skupno sv. obhajilo.

Priredili smo celo izlet na Rocno, kjer smo se prav pošteno naskakali.

Zdaj pa opravljamo petnedeljsko pobožnost v čast ranam sv. Frančiška. Udeležuje se te pobožnosti 216 križarjev.

Z novim šolskim letom smo pa začeli seveda zopet novo življenje. Dijaki-križarji imajo sestanke v ponedeljkih ob treh pop., ljudskošolci-križarji pa ob četrtek tudi ob treh. — Za marijaniške gojence imamo seveda sestanke v Marijanišču.

Na predvečer praznika sv. Frančiška 3. okt. bomo nastopili prvič v cerkvi v svojih novih paradnih oblekah. Na praznik sam popoldne bosta po dva in dva križarja molila Najsvetejše. — Slovesen sprejem novih članov v križarsko zvezo bo v nedeljo 5. oktobra.

Lučka z neba, cerkveni list za mladino, bo v kratkem izšel. Ker bo ta listič ob enem glasilo Franciškovih križarjev in sestic sv. Klare, zato je dolžnost zlasti le-teh, da ga bodo z vso vnemo širili.

P. ANGELIK:

Kronika III. reda.

LAPORJE, okr. Maribor; ust. 23. 11. 1913; voditelj: Jožef Ozimič, župnik; odbor: Pivec Janez, Urlep Stefan, Pivec Ana, Robar Ivana, Žnidar Marija, Gajšek Urša, Kac Liza; število članov: moških 11, ženskih 57; v noviciatu: 3; naročnikov Cvetja: 15; okoliš skupščine: 1673 duš.

DOVJE, okr. Brezje; ust. 4. 10. 1886, voditelj: Franc Pečarič, župnik; odbor: Jamar Terezija, Kosmač Helena, Lengar Marija; število članov: moških 3, ženskih 38; naročnikov Cvetja: 18; okoliš skupščine: 1316 duš.

BELA CERKEV, okr. Novomesto; ust. 1886; voditelj: Omen Ignacij, župnik; odbor: Hrastar Neža, Kopina Alojzija, Košak Ana, Zupančič Jožefa, Bobič Terezija; število članov: moških 4, ženskih 109; v noviciatu 5; naročnikov Cvetja: 11; okoliš skupščine: 1000 duš.

GORJE NAD BLEDOM, okr. Brezje; ust. 2. 4. 1890; voditelj: Jožef Knific, župnik; odbor: Jan Marzeta, Lipovec Mina, Zalokar Katra, Vodnjav Marija, Ambrožič Lucija; število članov: moških 3, ženskih 64; naročnikov Cvetja: 50; delujoči od-

seki: misijonski, časopisni, evharistični; okoliš skupščine: 2160 duš.

TRŽIČ, okr. Brezje; ust. 3. 12. 1911; voditelj: Zakrajšek Viktor, kaplan; odbor: Mokorel Anton, Vidmar Ivana, Režek Angela, Klemenčič Marija, Grebenc Marija, Aleš Marija; število članov: moških 2, ženskih 112, v novicijatu: 8; naročnikov Cvetja: 93; okoliš skupščine: 5000 duš.

„BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU“: Šmarjeta pri Novem mestu: Kalčič Marija, Zakrajšek Marija. — Zalna: Brlan Marija, Galič Frančiška, Novljan Franc, Ahlin Ana. — Dole pri Litiji: Uranič Franc, Seručar Kvirina, Sabin Uršula. — Logar Franc, Vidmar Ana, Skol Jernej, Vidmar Marija, Povše Polona. — Zupan Anton, Vresk Janez, Golob Jožef, Irt Alojzija, Povše Marija. — Grčar Franc, Krašovec Anton, Povše Polona, Klopčar Jožef, Sirovec Franc, Savšek Janez, Resnik Antonija, Pirc Marija, Vresk Marija, Jaklič Marija. „ZAKAJ NJIH DELA GREDO Z NJIMI.“ (Raz. 14, 13).

Razno.

V molitev se priporočajo:

Neimenovana iz Ljubljane se priporoča v molitev za zdravje. — G. Čede Jožef se priporoča v molitev v težki bolezni. — Neimenovana se priporoča v molitev za ozdravljenja presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, Mali Cvetki, sv. Frančišku Saleškemu in Slomšku.

Zahvala za molitev:

Šapla Antonija se zahvaljuje Srcu Jezusovemu za uslišano molitev. — Lizika Lorber se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, Mali Cvetki in č. s. Celini za zboljšanje več let pogrešanega zdravja.

Darovi:

Za frančiškanske misijone:

Mrs. J. Kvaternik, Eveleth, Minn. za stradajoče na Kitajskem Din 281.65; neimenovana iz Ljubljane Din 10; neimenovana po P. Angeliku Din 2; neimenovana po P. Angeliku Din 50; neimenovana iz Ljubljane Din 10; iz Bistrice Din 30; duh. svetnik P. Filip Benicij Perc iz Maribora Din 1594; neimenovana iz Brezij Din 100; dve neimenovani iz Ljubljane za paganskega dečka, krščen na ime Peter Din 70, neimenovana iz Trsta za stradajoče na Kitajskem Din 54.39.

Za cerkev v Šiški:

Znidaršič Franc iz Planine Din 100.

Za kolegij sv. Antona v Rocnem:

Iz Aleksandrije Din 100; neimenovana Din 100; Arnež Helena Din 100; iz Sv. Jakoba ob Savi Din 100; neimenovana iz Ljutomera Din 100; po franč. vratarju v Mariboru Din 90; neimenovana iz Ljubljane Din 200; neimenovana iz Ljubljane Din 50; dr. Matija Lavrenčič iz Kočevja Din 50; neimenovana po P. Angeliku Din 20; Piran Marija Din 10; neimenovan po franč. vratarju v Ljubljani Din 20; preč g. Fr. Ks. Meško, župnik v Selah Din 25; neimenovana po P. Hugonu Din 100; neimenovana iz Repenj po p. Hugonu Din 100.